

ЛЮБОВЕН РОМАН
В БЯЛО

Тяен Брак

Мария
Тройберг

БОИВЕСТ

МАРИЯ ТРОЙБЕРГ ТАЕН БРАК

Превод: Юлия Вачкова

chitanka.info

Любовта е необятно, всепоглъщащо, щастливо чувство, способно да направи чудеса. Анета Йенсен и Фриц Лингенер се обичат. Таен брак, дете, неудобства, истински заговор в името на тази любов. Ще победи ли тя, ще преодолеят ли младите консерватизма на упорития доктор Йенсен? Заради обичта, заради неговото дело, което те трябва да продължат, да лекуват, да помагат на страдащите.

1.

По радиоуредбата съобщавах за пристигането на влака от Мюнхен. Пътниците от трети перон нагрябиха куфарите и обърнаха глави в посоката, откъдето всеки момент щеше да се покаже композицията.

— Ти знаеш, сърце мое, че не ми се ще да заминаваш — каза младият мъж и обгърна раменете на спътницата си.

Бяха застанали малко встрани от другите и той се вглеждаше загрижено в тъмосините очи, отправени към него.

— Какво ли не бих дал да можеш да те придружа...

— Зная — кимна с глава момичето. — Обсъдихме всичко надълго и нашироко и стигнахме до това решение. Можеш да ми вярваш — усмихна се леко тя, — че и аз щях да се чувствам значително по-добре, ако можеше да ме придружиш, ако със силата на твоята личност можеше да унищожиш всички предразсъдъци.

— Това щеше да е най-малкото! — очите на младия мъж станаха мрачни, още по-загрижени, гласът пресипна. — Но ти и сама ще се справиш. Все пак той е твой баща, съвсем чужд човек за мен, когото не познавам и към когото трябва да се доближа внимателно, бавно, пипнешком. Обаче не това ме тревожи в момента. Дългото пътуване, твоята крехка конструкция...

Момичето смело се усмихна, поклати глава.

— Какво говориш! Това няма никакво значение... Аз съм жилава, от добро тесто, нищо няма да се случи. Нищо не е в състояние да ме събори. Баща ми винаги е казвал това, а той най-добре ме познава. Приятелките ми боледуваха, лягах с простуда и аз, но бързо ставах, учех си уроците или играех, докато те все още бяха в леглото. Така че тази дреболия няма да ме сломи. Освен всичко друго тук мненията ни съвпадат, това пътуване е крайно необходимо, трябваше да се предприеме.

Чертите на младия мъж се отпуснаха, очите му блеснаха искрици. Той се наведе над момичето, притисна главата му до гърдите

си, зашепна:

— Моята сладка годеница! Моята обична, малка, смела Анета! Знам, всичко знам и въпреки това те моля да се пазиш, да се върнеш възможно по-скоро.

Устните им се сляха в дълга целувка.

— И аз те моля — отдръпна се момичето, нежно го погали, — моля те да се пазиш, храни се добре и недей да зубриш до късно, поне тази вечер недей. Кое то не си запомнил досега, няма да запомниш и през нощта... О, ето го и влака!

Той я поведе през тълпата, качи я на високата платформа, подаде малката пътна чанта. Видя я как бърза по коридора, търси свободно място в препълнените купета. Крачеше заедно с нея, но долу, на перона и не я изпускаше от очи. Тя захвърли чантата и веднага посегна към прозореца. Но успя да го отвори, когато влакът вече засилваше ход. Така че имаше само един последен дълъг поглед, една махаща ръка, самотна фигура на перона, докато и тя не се стопи. Чак тогава Анета се отпусна на мястото си до вратата.

Влакът бързо напускаше очертанията на града, а заедно с това и неговия символ — крепостта, разположена на възвишението. Насочваше се на север, виеше се по брега на река Майн, губеше се от погледа. Чак тогава Фриц Лингенер напусна гарата, пресече площада. Беше непоносимо горещо в този обеден час на юлския ден и тревогата отново обсеби съзнанието на младия мъж. Пътуването на Анета щеше да е дълго, изморително. Но не можеше да се отложи. Само преди няколко дни бяха решили да се оженят. Налагаше се. И тъй като Анета искаше да отпразнува сватбата в бащиния дом, от само себе си се разбираше, че трябва да замине, да се подготви. А това можеше да отнеме и седмици. И естествено Фриц Лингенер се притесняваше. Анета му беше разказала нещичко за живота на родителите си, за дълбоко вкоренените традиции в ежедневието им, в представите им. Традиции на едно малко отдалечено селище зад дигата на брега на Северно море. Консерватизмът на хората от малкото селце го плашеше, но той беше готов на всякакви отстъпки, би ги направил на драго сърце, защото обичаше Анета. Не можеше да си представи бъдещето без нея. Знаеше, че годеницата му чувства нещата по същия начин и все пак се притесняваше. Заради женитбата...

С нея, разбира се, можеха да почакаат, но при създадите се обстоятелства тя беше нещо толкова естествено, че вече принадлежеше към избраното от тях общо бъдеще. Освен това — при тази мисъл той машинално се изпъна, вдигна гордо глава, — след един ден щеше да е доктор по медицина. Беше преизпълнен с надежда, с радостно очакване. Не можеше да не е доволен от себе си. Надяваше се устният изпит да мине също така добре, както и другите. Представяше се блестящо, всички го хвалеха. А това го правеше приемлив зет за доктор Йенсен, бащата на Ана, на неговата Анета, който живееше някъде далеч, в забравеното от бога гнездо край морския бряг.

Фриц Лингенер беше така погълнат от мислите си, че не забеляза жената, която крачеше до него, нито погледа на живите кафяви очи, които оглеждаха от горе до долу високата му, тънка фигура и най-после се спряха на слабото одухотворено лице, на високото чело, над което, също като при нахалната придружителка, се виеше в разбъркани къдрици тъмнокестенява коса. Трябваше да го дръпнат за ръкава на якето, което бе провесил през рамо, за да се спре. Чак тогава я видя. Беше сестра му.

— Хей, разсеяният професор — разнесе се нейният звънък смях, — с какви световни проблеми е заета главата ти? От сума време вървя край тебе и бих могла да отмъкна от джоба всичките ти неща. Какво става?

Фриц Лингенер също се разсмя, дръпна я за ръката.

— Ела! — каза кратко и посочи края на големия площад. — Там виждам примамливо разпръснати чадъри, където положително може да се откъдне и изяде по един сладолед. Тази среща трябва да се отпразнува. Освен това ми спестява пътуването. Има някои неща, които искам да обсъдим заедно.

— Съгласна, братче! — ухили се сестрата. — И на мен ми се иска сладолед. Целият предобед тичах из града, правех покупки и тъкмо исках да видя разписанието, да хвана подходящ автобус за връщане, когато те видях да идваш откъм гарата. Впрочем защо гарата? Каква работа имаше там?

— Изпратих Анета.

— О, не знаех, че ще пътува! — възкликна изненадано Барбара Лайтнер и присви очи. — Нищо не казахте миналата неделя. Е, предполагам ще чуя някакви обяснения, докато чакаме сладоледа.

Бръчиците около очите показваха, че е малко по-възрастна. Но тя беше запазила нещо от момичешката си дяволитост и нямаше нищо против да тича заедно с него до чадърите.

— Как е Бертолд, как са децата? — попита той, щом се настаниха на сянка.

— Добре са — усмихна се жената и хвана ръката му. — Хайде, Фрици, изплюй камъчето! Не сме седнали тук, за да разпитваш за тях, нали? Или — погледна го дяволито, — искаш да събереш смелост за предстоящото обяснение, така ли е?

— Права си донякъде...

— Но... О, ето го и сладоледа! Нека първо да се подкрепим и тогава ще разказваш, става ли?

— Дадено — промърмори той. — Щом искаш така.

Жената вече гребеше в купичката, лакомо облизваше лъжичката. Фриц или Фрици, както го наричаха близките му, приятелите, разбърка своя, остави лъжичката и изрече на един дъх:

— Анета и аз решихме да се оженим!

— Боже, как ме изплаши! — Барбара изпусна лъжичката си и част от сладоледа се изля от купичката.

— Анета и аз искаме да се оженим — повтори той и въздъхна. — Скоро. Извини ме, моля те, но комуто сърцето прелива от чувство...

— Той да мълчи не умее — довърши Барбара и изведнъж стана сериозна. — Шегата настрана, братче, наистина ли така решихте? Сериозно ли говориш?

— Никога не съм бил по-малко настроен за шегии...

— Тогава защо си тъжен? Женитбата все пак е едно радостно събитие.

— Както винаги си права — въздъхна Фриц и пак разбърка разтопения сладолед. — Само че бащата на Анета... Той има такива старомодни възгледи и...

— Ами съобразете се с него, какво толкова! — прекъсна го сестра му. — Уважете го... И защо ли толкова сте се разбързали да се жените? Анета е само на двадесет и една години, по средата на следването си, а и ти сега започваш. Чух, че един асистент медик, изключено е да ти предложат нещо друго в момента, не печели много пари. Спомням си ясно, че и нашата добра майка имаше доста сурови

схващания по този въпрос. Бертолд трябваше първо да получи лесничейския пост и чак тогава можехме да мислим за женитба.

Барбара прехапа устни, замълча. Какво му ставаше на Фриц? Защо беше толкова смутен? Изведнъж нещо проблесна в съзнанието и. Хвана ръката на брат си, която нервно търкаше масата, задържа я и го погледна нежно с веселите си кафяви очи. Също като неговите.

— Прости ми, Фриц, трябва да ми простиш! Говоря глупости... Искам да знаеш, че се радвам и ви желая всичкото щастие на земята. Не мога да си представя, че родителите на Анета ще са толкова коравосърдечни и ще откажат благословията си. Усмихни се, скъпи, усмивката повече ти отива! Всичко ще е наред, радвай се на щастията си.

Лицето му просия, озари се с лека усмивка.

— Добър човек си ти! — каза развълнувано. — Надявам се, че ще поднесеш новината на своя Бертолд в подходяща форма. Аз ще се заема с майка, ще я покани на сватбата. Каня и вас, разбира се, каня ви и от името на нейните родители.

— Така, така — стрелна го с поглед младата жена. — Значи правилно съм преценила и това е нещо повече от едно радостно събитие... Великолепна възможност! Най-после и ние ще отидем до Северно море. Да-а — смръщи носле тя, — трябва веднага да започнем подготовката за голямото тържество. Ще се наложи да придумам Бертолд да ми отпусне средства за нов тоалет, нали ние сме твоето семейство! Децата ще научат подходящи стихотворения, трябва да се упражнят в разпръскването на цветята. Ще съм претрупана с работа до голямото събитие. Вече ме сърбят ръцете. Ще видиш как ще се представим, ще видиш!

Малката добродушна жена на лесничей и любяща сестра успя да изтрие сянката от лицето на брат си. Той отново се почувства обнадежден, тежките предчувствия го напуснаха. Анета, неговата Анета, щеше да се справи и да извоюва съгласието на родителите си. Любовта щеше да победи!

— Тя ще се върне след три или четири дни — съобщи радостно. — Веднага ще телефонирам.

— Точно така — подкрепи го Барбара. — Четиримата ще си организираме предварително едно малко тържество. Има какво да празнуваме, не сме отбелязали и дипломирането ти. От нас ще е

болето, от вас доброто настроение. И за веселбата ще се погрижим, дребосъците ще покажат какво могат. Нямах представа що за звукоусилвател е петгодишният Марк.

— В присъствието на майка?

Тя нехайно вдигна рамене, интересувахе се от друго.

— Къде ще живеете? — попита любопитно. — Потърсихте ли нещо подходящо или в състоянието на екзалтираното щастие, в което плувате, изобщо не се сетихте за това?

— Госпожа Ман дава още една стая под наем. Точно до моята. Тя ще е за Анета. По-късно, да-а, трябва да видим за по-нататък.

— Ще поживеем, ще видим — каза мъдро младата жена. — Не се коси още отсега. Ще премисля тази работа, ще поговоря с Анета. Имате време.

— Надявах се на твоята помощ — погледна я признателно Фриц. — Знам, че няма да се чувства много добре в бащиния дом, особено при тези обстоятелства. Освен това тя има намерение да вземе предварително изпитите си. Няма да прекъсва, разбрали сме се да свърши с випуска си. Аз ще ѝ помагам.

— Доколкото ще ти позволи работата — напомни трезво тя. — Знаеш как товарят младите лекари по клиниките. Но какво ще стане, ако не можеш да останеш в града?

— О, в това отношение нямам никакви опасения! Вчера професорът ми намекна няколко пъти, че мога да започна в градската болница. Разбира се, след като издържа и устния изпит. Подготвен съм, не се страхувам.

— Е, тогава всичко е наред и мога да си замина спокойна — надигна се Барбара.

— А аз да се заловя за работа — допълни въодушевено Фриц Лингенер и махна с ръка из сервитьорката. — Имам да прегледам още някои неща и съм готов. А ти — обърна се към сестра си, — ти успя ли да прочетеш разписанието? Дано не се наложи да чакаш много. Забравил съм часовете за тръгване.

— Аз също — усмихна се младата жена. — Бертолд така урежда нещата, че се връщаме заедно с колата. Днес беше изключение.

— Щастливо изключение! Чувствам се значително по-добре, след като си поговорихме.

— Радвам се. Хайде, отивай да четеш! Не се безпокой за мен. Сега ще проверя колко време трябва да чакам и ще си позволя още едно малко удоволствие, ще поскитам по улиците.

— При тази жега?

— Ако си заобиколен само с гори и поля, градът и при двадесет и седем градуса на сянка ще ти се стори привлекателен! А сега побързай и се захващай за работа! Желая ти всичко най-добро за утре!

Тя целуна брат си по бузата и изтича през площада към автобусната спирка. А бъдещият доктор, вече в много по-ведро настроение, тръгна към квартирата си. Да учи...

2.

Анета Йенсен пътуваше сякаш до другия край на света. След многократни прехвърляния, тя най-после се настани в автобуса, който щеше да я откара до родното село. Беше ранно утро, първата връзка за Кесум и освен няколко работници, които бяха заети с поправката на дигата, тя бе единствената пътничка. Шофьорът, момче от Кесум, я поздрави радостно, започна да разпитва любопитно, сипеше своите „откъде“ и „защо“ едно след друго и Анета трябваше да отговаря, ако не искаше да го обиди. Но скоро той стисна по-здраво волана и съсредоточи вниманието си само върху пътя. Анета си отдъхна. Имаше още един час път до срещата с родителите си. Трябваше да намери приемливо обяснение за непредвиденото завръщане. За начало. Докато събере сили да им каже истинската причина.

Дали постъпваше правилно? Как щяха да реагират на новината? Колкото по-далеч я отвеждаше павирания с печени тухли път, с превити от вятъра дървета от двете страни и дигата, която вече се виждаше, толкова повече сърцето ѝ се свиваше от страх. Това, което я омайваше с огромната си мощ и владееше изцяло чувствата ѝ, изглеждаше лесно достижимо от разстояние, в големия град, в прегръдките на Фриц и почти невъзможно с приближаването на селцето. Точно така ясно и лесно за ориентиране като тази обширна равнина беше и непоклатимото разбиране на баща и, мнението му за хората и нещата. Нищо чудно — той се беше родил тук, прадедите му населяваха тези места от столетия. В равнината нещата бяха определени с неписани закони от веки веков. Някога е било чудо нечувано, когато младият тогава доктор Йенсен си довел жена от лекомисления юг, от бреговете на Изар. Но тя бързо се приспособила и местните жители трябвало да признаят, че жената на доктора може да приготвя чай също така изкусно, както и неговата майка. И все пак тя си оставаше външен човек. От своята весела, жизнерадостна, винаги стараеща се да внася хармония майка, Анета беше наследила гъстата къдрава коса и грациозната фигура, а сините очи и малко резките

черти на лицето идваха от семейството на баща ѝ. Контрастът изграждаше прелестен портрет и докторската щерка минаваше за най-хубавото момиче в селото. Всички я познаваха, нямаше как да не познават единственото дете на своя лекар. Та тя от ранна възраст беше придружавала баща си в безкрайните му обиколки по домовете на пациентите. И всички следяха с голям интерес нейното развитие. Всички смятаха за напълно естествено един ден тя да наследи бащината практика. Нали затова я изпратиха да следва медицина...

Доскоро и тя самата беше убедена в това. Знаеше с какво нетърпение очаква баща ѝ да завърши и след краткото стажуване да се завърне в родния край, да поеме пациентите му. Но стана така, че дъщерята искаше да промени предназначения път. Е, какво пък, налага се! Анета отхвърли кичура коса от челото си и се огледа. Всичко можеше да се нареди, да дойде на мястото си, ако таткото беше малко по-разсъдлив и освен нейния дълг към родителите и професията, уважеше малко и чувствата ѝ, нейните желания. Тя щеше да се върне. Изобщо не се съмняваше, че ще приключи навреме със следването, ще изпълни желанието на баща си. Вярваше в себе си, вярваше, че ще вземе изпитите си, въпреки голямото натоварване, което идва с едно дете. Все пак се нуждаеше от помощта и разбирането на родителите си те можеха да я подкрепят. Никога нямаше да се откаже от Фриц, от любовта си към него. Това не подлежеше на обсъждане, нямаше да стане, дори и да нямаше детето. Но родителите ѝ, баща ѝ, можеха да не го одобряват. Тогава? Не, това си беше чиста безсмислица! Родителите обичаха единственото си дете, в това бе напълно сигурна. Нито майка ѝ, нито баща ѝ щяха да застанат срещу нейното щастие. След четири седмици в селото щеше да има прекрасна сватба. Всички ще са възхитени от Фриц, а двамата с него ще са приказна двойка пред олтара на старата, градена от дялани камъни църква, в която някога беше проповядвал нейният праядо.

Малодушието в душата ѝ се стопи без остатък. Въображението прогони и умората. Гледаше вече с други очи огряната от слънцето местност. Колко много обичаше родното си място! Фриц също би го обикнал... Пристигаха. Виждаше се камбанарията. Тя леко се наведе напред и откри червения покрив на докторската къща. Каква хубава изненада поднасяше на родителите си! Толкова се беше затъжила за тях!

Автобусът спря на пазарния площад. Тярксен, шофьорът, имаше намерение да поднови разговора, но девойката махна с ръка и скочи навън. Копнежът и радостното очакване окриляха стъпките ѝ. И само след няколко минути вече стоеше пред тъмната дъбова врата. Тя изкачи петте стъпала и дръпна старинното месингово звънче, окачено под излъскана до блясък табела. И попадна в прегръдките на майка си, която сама отвори вратата.

— Ян! Ян! Татенце! Не чуваш ли!

Ясният, пълен с радостно оживление глас на госпожа Ангелика се разнесе из цялата къща. Най-напред се показа главата на Лина, надникна иззад кухненската врата и изведнъж настъпи суматоха.

— Нашата госпожица! — провикна се тя. — Боже, госпожицата! Но тогава трябва веднага да...

— Точно така! — засмя се в отговор съпругата на доктора. — Слагай вода за пресен чай и донеси от ягодовия мармалад от избата, от пресния.

— Не може да бъде!

Докторът беше отворил вратата на всекидневната и гледаше учудено към гостенката. Изправен, с гъста руса, леко посивяла коса, старателно сресана на път, той присви сините си очи, също като тези на Анета, но скрити под рошави и гъсти вежди, прикова ги върху дъщеря си. Тя полетя към него и за един миг се намери в обятията му, усети как я галят по косата. В същия миг той я пусна, погледна я изпитателно и каза с привидна строгост:

— Знам от опит, че щом някой се появява така изненадващо, като гръм от ясно небе, значи нещо се е случило. Нещо особено. А може би се лъжа? Дъщеря ни си идва, защото носталгията е победила и тя е възненавидяла чуждия край?

— Наистина се случи нещо, мили мои, нещо, което ме накара да предприема дългото пътуване... Но копнежът по вас също съществува, можете да ми вярвате...

— Остави детето да си поеме дъх, скъпи съпруге — обади се госпожа Ангелика. — Трябва ли веднага да започваш с инквизиторските си въпроси? Тя сигурно е гладна, изморена. Хайде, детето ми, ела!

Тя обгърна слабичките рамене на дъщеря си, поведе я към кухнята.

— Добре, няма да кажа нищо повече — изръмжа докторът. — Сам виждам, че е изморена, гладна и някак бледа.

— Е, тогава първо ще закусим и...

— Искаш да кажеш, че ще довършим закуската — поправи я педантично докторът. — Ти нададе такъв боен вик, Ангелика, че залъкът буквално заседна в гърлото ми.

— Слава богу, ти си все същият, татенце! — засмя се Анета. — Да ти се попречи по време на ядене е все едно да се посегне на най-възвишените ти чувства.

Бащата се присъедини към смеха на дъщерята и в най-добро настроение започна да трупа храна върху чинията ѝ. Намаза прясно хлебче с масло и сладко, побутна към нея своето яйце, напълни чаша с благоуханен чай и със задоволство установи с какъв апетит си похапва тя.

Лина влезе с димящ чайник в ръка и девойката скочи, прегърна я, завъртя се около възрастната мома. Но оживлението не можеше да заблуди майката. Госпожа Ангелика се взираше изпитателно в измореното, възбудено лице на дъщеря си и следеше с безпокойство трескаво протичащия разговор. Обсъждаха се медицински проблеми, но нищо не можеше да излъже майката — Анета се измъчваше, нещо ѝ тежеше. Беше съвсем сигурна, че детето не е пристигнало така неочаквано, за да разисква с баща си най-новите постижения в областта на бъбречната трансплантация... Не се заблуждаваше и докторът, защото внезапно прекъсна професионалния разговор и каза:

— Да, дете, вярвам, че като начало си се подкрепила. Ако ядеш повече, няма да можеш да обядваш... Е, разполагам с малко време, само час до отварянето на кабинета. Бях решил да го използвам за посещение при стария Блекер, астмата го измъчва все повече, но сега ще почака. Ти и твоето желание сте на първо място. Това ще рече, че ако не си много изморена и не искаш да чакаш...

— Съвсем бодра съм, татко — увери го девойката. — Наистина не мога да чакам, времето ми е ограничено само до утре. Другата седмица трябва да предам семестриалната си работа и съм много претоварена.

— Длъжна си да го направиш. Аз съм последният, който би те отклонил от работата и си мисля, че нещо извънредно важно е било

причина за внезапното ти гостуване. Не бих те оправдал, ако просто ей така от мъка по дома, си избягала от занятия.

— Имам причина — каза тихо Анета. — И тя е много важна за мен.

— Добре — кимна с глава докторът, — да идем в кабинета. Тук и без това сега ще почистват и няма да можем да говорим.

Анета погледна умоляващо към майка си.

— Нали и ти ще дойдеш, майко?

— Разбира се, щом искаш — откликна веднага госпожа Ангелика. — Само да поръчам нещо на Лина. За обяд ми се иска да има специално меню.

— Моля те, Ангелика, кажи на госпожица Йенсен да остане в лабораторията, докато я повикам. Знаеш каква е — докторът намигна на дъщеря си, — ще направи всичко възможно да довтаса в кабинета, за да те поздрави. Сигурно вече цялото село знае, че си пристигнала с ранния автобус.

— За бога, само това не! — извика Анета и слабо се усмихна. — Не ми е до поздрави...

Очите ѝ гледаха с няма молба към майката. Умираще от страх, не знаеше какво ще ѝ донесе следващият половин час, но подозираше, че ще има буря. Госпожа Ангелика лекичко кимна с глава.

— Добре, вие вървете. Идвам веднага, щом се появи добрата Йенсен.

Доктор Йенсен прегърна дъщеря си и я поведе. Но в кабинета придърпа един стол към бюрото си и сам се настани зад него. Обстановката стана съвсем делова.

— Така-а — проточи напрегнато, — казвай сега какво ти тежи на сърцето! Да нямаш дългове или си повредила някакъв ценен уред и сега трябва да купиш друг?

Чековата му книжка беше вече извадена.

— Колко ти трябва? — попита строго, убеден в прозорливостта си.

— Нямам нужда от пари, татко — отрони тихо тя и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Поне в момента... О, татко, мили татко.

Доктор Йенсен гледаше изумено дъщеря си. Беше безкрайно учуден и не знаеше какво да мисли. Анета бе плакала за последен път,

когато беше на тринадесет години и то от болка, защото падна от стълбите и се удари много зле.

— Татко — преглътна момичето, окопити се и го погледна право в очите, — това, от което се нуждая, не е пари, а само разбиране и обич от ваша страна. Аз... аз искам да се омъжа. За Фриц, един млад мъж, който... Обичаме се много и бихме желали да сме заедно. Молим за вашата благословия...

Тя отчаяно замлъкна. Доктор Йенсен беше скочил от мястото си, беше се надвесил над нея и очите му изпусаха светкавици.

— Ти си полудяла — гръмна гласът му, — загубила си си ума! Да мислиш за женитба по средата на следването... Изглежда много го бива този господин, който иска да подлъже теб, моята дъщеря, за нещо толкова глупаво. Избий си го от главата! Няма да стане! Не е било необходимо да идваш, знаеш много добре мнението ми. Докато не завършиш, няма да говорим за женитба. Тогава ще видим. Освен това ти ще се омъжиш за медик, който аз ще намеря. Аз...

— Татко, Фриц е лекар — обади се с треперещ глас Анета. — Утре е последният му изпит, представи се блестящо, всички го хвалят.

— Това не е гаранция, че е подходящ мъж за моята дъщеря. Това, че те е накарал да направиш такава стъпка зад гърба ми, да пренебрегнеш следването си, не говори в негова полза. Никой не може да ме убеди в обратното. Следване и брак не могат да вървят ръка за ръка. Жилище, грижа за дома, за храната, за семейния бюджет, това е една малка част от съпружеския живот. Няма да има място за следването в него, а и аз няма да дам съгласието си за създаването на едно бохемско домакинство.

— Но ние се обичаме! — извика Анета и също скочи, възбудено продължи: — Не можеш ли да разбереш какво е да обичаш и защо искаме да сме заедно? И защо веднага подозираш най-лошото? Ние можем взаимно да се поощряваме, да работим заедно, щом имаме еднакви професионални интереси...

— Глупости! Не можеш да ме накараш да повярвам, че двама ще работят по-успешно, отколкото човек работи сам, особено, ако трябва да се справя с медицинска материя. Следването ви е тежко и нищо не трябва да отвлича вниманието. Говоря ти от личен опит, бил съм свидетел на такива бракове. Имах колеги, които също като теб сваляха

звезди от небето, въобразяваха си, че могат да носят две дини под една мишница. И какво стана? Прекъснаха, макар че бяха талантиливи.

— Татко, тогава е било друго! Времената и възгледите на хората са се променили. Много от колегите ми имат семейства, деца и това не им пречи, уверявам те.

Вените на челото на доктор Йенсен набъбнаха. Анета се изплаши. Поне майка ѝ да беше дошла, да можеше да усеща мълчаливата ѝ подкрепа.

— Само това липсваше! — гърмеше гласът на баща ѝ. — Деца! Чуваш ли се какво говориш? А що се отнася до вашата тъй наречена любов, мислиш ли, че хората преди не са се обичали? Вие не познавате любовта, вие! Майка ти трябваше дълго да ме чака и чакаше, защото ме обичаше. А вие? Не можете ли да обуздате малко чувствата си, както правехме и ние навремето?

— Това ли е последната ти дума, татко?

— От последните, най-последната! Няма да говорим повече по този въпрос, запомни го!

Последните думи бяха изговорени пресекливо. Анета гледаше с широко отворени очи как баща ѝ се подпира тежко на стола, усещаше как диша тежко, гърдите му хриптяха. Страхуваше се. Нямаше право да настоява повече, изобщо не биваше да продължава разговора баща ѝ можеше да получи удар, ако узнаеше цялата истина. Трябваше да му я спести.

Доктор Йенсен се отпусна на стола, закри очите си с ръка. Девојката се спусна към него.

— Татко, миличък, скъпи мой татко! Не исках да стане така, татко! Само си мислех, че...

— Всичко е наред, детето ми — отрони тихо той и откри лицето си. — Признавам, че малко се поизплаших, но нищо ми няма. Размисли и ми кажи не съм ли прав... Сама съзнаваш, че е така. По-късно ще бъдеш благодарна за строгостта ми. Може да ти се вижда голяма и жестока, но аз ти мисля само доброто, дете. Познавам живота и искам да те предпазя от разочарования.

— Да, татко — съгласи се девојката и го целуна по челото. „О, господи — плачеше душата ѝ, — какво ли ще стане сега?“

Нямаше отговор. Майка ѝ най-после се появи, но всичко беше свършено. А и тя също се изплаши, закова се на място в първия миг и

след това се хвърли към мъжа си.

— Ян, какво ти е? Анета, какво се случи?

— Разкажи на майка си — заповяда някак вяло доктор Йенсен.
— Но не тук, искам да ме оставите сам. Моля ви! Пристъпът почти отмина и до идването на първия пациент ще съм съвсем добре. Донеси ми чаша вода, Ангелика, моля те... Ще взема нещо успокояващо.

Анета последва като замаяна майка си.

— Иди в моята стая — нареди бързо госпожа Ангелика. — Първо трябва да се погрижи за татко. И не ме гледай така изплашено. В последно време имаше няколко пристъпа след силно вълнение, но не както сега... Не разбирам... Какво толкова му каза?

Вцепенена от страх, умора и притеснение, огорчена от отношението на баща си, Анета се отпусна на малкото канапе в стил „Бидемайер“, което от край време беше неприкосновена собственост на съпругата на доктора. В стаята имаше още и скрин „Бидемайер“, и малко изящно бюро, роял от светло дърво и много цветя по первазите на прозорците, подаващи се от дръпнатите встрани, хванати с панделки дантелени пердета. Това беше най-хубавата стая в докторската къща, любимо място за всички от семейството.

Този път Анета не се наслаждаваше на прелестната обстановка. Седеше отпуснато на канапенцето, усещаше се физически и духовно опустошена. Към собствените и грижи се прибави още една — страха за баща ѝ за състоянието му. И изведнъж ѝ стана ясно, че той е остарял, че е преуморен. Крайно време беше да бъде облекчен по някакъв начин от напрегнатото лекарско ежедневиe. През лятото пациентите му се увеличаваха двойно и тройно, търсеха го и летовниците, които се настаняваха в малките къщички зад дигата или в каравани и палатки край брега, по местата, определени за къмпинг. Съвсем не беше помислила за това, когато съобщи своята новина. Постъпи егоистично, хвърли се в атака срещу принципите на баща си, без да си дава сметка колко ще му е трудно да преодолее първоначалния шок, без изобщо да се сети за последствията. А уж щеше да става лекар. Страхуваше се от реакцията на баща си, страхуваше се за себе си, за своята любов и забрави неговите консервативни възгледи, непоклатимите му традиционни представи за живота, надеждите, които той беше вложил в дъщеря си, неговата гордост. Имаше за какво да се укорява. Тя му нанесе истински удар, а и

като се прибавят малко деспотичните черти в иначе приятния му характер, навика да властвува над съпруга и дъщеря, можеше да му спести някои неща, да го подготви или поне да разговаря първо с майка си. Нали знаеше, че в докторската къща важни бяха неговото мнение, неговите разпореждания, винаги е било така... В техния дом нямаше разногласия. Госпожа Ангелика, която на петдесет години изглеждаше изключително добре, умееше да се подчинява по един очарователен начин. За Анета просто не беше предвидена друга възможност. Такъв бе редът, такава беше традицията. Как можа да допусне, че баща и ще приеме желанието на една непокорна дъщеря? Как се одързости да му каже? Не разбираше как изобщо събра смелост за този разговор.

Вече знаеше, че е сгрешила. Но не и какво ще стане по-нататък. Не можеше дори да плаче. Беше сплела ръце, ужасена от собствените си проблеми и чувството за вина пред родителите си, не знаеше как да постъпи. Затова изпита огромно облекчение, щом видя майка си, усмивката на спокойното ѝ лице, щом усети ласкаво обгръщащите я ръце.

— Баща ти е добре, детето ми, вече е добре — успокой я тя. — Госпожица Йенсен е при него, обсъждат някакви болнични листове. Така че ще се наложи да започнеш разказа си отначало, нямаш възможност да говори с него. Но и той май нямаше желание. Доволна съм, че отклони вниманието си, разбирам, че постъпва правилно. И за какво беше спорът? Виждам, че е успял да изложи мнението си и знам, че няма да го промени, няма да пожелае да слуша повече доводите на опонента. В случая това си ти, нали? Е, за него въпросът е приключен. Да видим другата страна. При нея възгледите са други и въпросът трябва да се реши с компромис. Така ли е, Анета?

— Да, така е — изплака девойката. — О, майко, преди никога не съм се замисляла за начина, по който татко изразява и отстоява становището си. Днес се случи за първи път и аз не можах да се справя.

— Толкова лошо ли беше, момичето ми? — попита с кротка усмивка майката. — До такава степен ли се разминаваха възгледите ви, че да се стигне до това избухване на баща ти?

— Няма по-дълбок ров между неговите и моите разбирания. И аз... аз трябва да се примиря...

— Не, детето ми, не. Над всеки ров, над всяка пропаст може да се прехвърли мост. Стига добрата воля да съществува. Няма ли да ми кажеш най-после какво всъщност става, какъв е проблемът?

— Не мога да си простя, че не говорих първо с теб.

— Може би щеше да е по-добре. Нали знаеш какъв е татко? Но и аз съм се научила да се боря с твърдоглавието му, да намирам странични вратички и да се справям с положението, да се измъквам. Ти никога не си забелязвала това, а и аз не съм го афиширала. Но когато преценявах, че нещо е правилно, че пречат само деспотизмът и инерцията, о, тогава прибягвах до моите вратички, те не ми се струаха толкова лоши. И успях, мила моя!

— Ах, майко, мила добра майчице, само да има и за мен вратичка! Но не, за мен вече няма изход.

— Хайде, хайде — погали я майката, — все ще измислим нещо. Само трябва да знам за какво се отнася, дали е нещо добро, за което трябва да се застъпя. Ще ми разкажеш ли, дете?

Анета се притисна до гърдите ѝ, започна изповедта си с треперещ от вълнение глас. Госпожа Ангелика не я прекъсваше, слушате и полагаме усилия да се справи със собственото си вълнение. Дъщеря ѝ беше пораснала. И колко беше влюбена, колко силно обичаше този Фриц! А той, достатъчно голяма и всеотдайна ли е неговата любов? Тя беше жена, беше обичала, страдала, чакала търпеливо. Сега по този път вървеше детето ѝ... Сърцето на майката бе изпълнено с обич и съчувствие. Разбираше и двамата мъже. Този непознат Фриц и нейния Ян. Съпругът и бащата, който се ужасяваше от този ранен брак, защото се проваляха плановете му. Подобна женитба в никакъв случай не съответствуваше на неговите представи за света. Доктор Ян Йенсен не разбираше и не одобряваше по принцип постъпките на младите, живееше с миналото. А като се прибави към това и съвсем определеното му виждане за бъдещия съпруг на дъщеря им, можеше да си представи какво е изпитал, дори да оправдае донякъде гнева му. Госпожа Ангелика беше добре информирана за въпросния бъдещ съпруг, но не знаеше как ще го открие мъжът ѝ и доколко той ще се хареса на дъщеря ѝ. Заплетена история. Този млад човек живееше във въображението на доктора и той трябваше да бъде не само съпруг на дъщеря му, но и приемник в работата, заедно с

Анета естествено. Те трябваше да продължат делото му, да се грижат за пациентите му.

Да, госпожа Ангелика разбираше мъжа си, но разбираше и дъщеря си. Уважаваше любовта ѝ, радваше се, че избраникът също е лекар. И търпеливо слушаше. До момента, когато Анета обясни през сълзи, че бракът ще трябва да се сключи, независимо от решението на бащата. Сърцето ѝ се сви от мъка. Не, не беше шокирана, бе живяла с тази мисъл, страхуваше се от това и почти го очакваше.

— Надявам се, че си спестила това на баща си? — прекъсна я предпазливо, погали къдриците, треперещите раменца.

— Не, слава богу, че не посмях!

— Наистина, слава богу, защото това щеше да го довърши. Нямахте да преживее позора...

— А ти? — попита дъщерята. — Ти не си ли съкрушена?

— Не, момичето ми — усмихна се майката. — Странно е, но не съм — нито шокирана, нито съкрушена. Защото съм жена и майка в същото време. Това, което ти се е случило, ще тегне като огромен товар върху всички ни, но то е хубаво и дано да излезе добро, да ни превърне в победители, в това число и баща ти.

— Майко! Ти няма да ме прокълнеш, нали?

— Ах, дете, глупаво, наивно дете, как бих могла! Станалото е станало и по-добре е да обмислим какво ще правим, първите ни стъпки. Смятам, че трябва да се ожените...

— Ами татко?

— Той може и да не научи веднага — подхвърли сърцато госпожа Ангелика. — Нека да помисля...

Анета с трепет наблюдаваше как се променя изражението на майчиното лице и чакаше. И въздъхна дълбоко, когато чу плана ѝ:

— Ще потърся нужните документи и ще ти ги дам. Сватбата трябва да стане колкото се може по-скоро. Ще продължаваш да получаваш чека си за месечната издръжка. Мисля си, че след пролетната сесия, татко ще добави нещо и то ще ви е от полза. Той много ще се зарадва, когато вземеш предварителния си изпит, помни това. Да-а, а продължителното ти отсъствие от дома ще обясним със заетостта ти около изпитите. Татко беше обещал зимна почивка в планината. Дали ще я осъществиш, си е твоя работа. Така стоят нещата, поне външно. Трябва да се примирим с тях. Разбира се, няма

да ни е леко — жената с обич разбърка къдриците на Анета, — отсега ми е мъчно, че няма да мога да ти направя тържествена сватба, че нито веднъж няма да мога да надникна при теб и ти ще трябва сама да се справиш... Господи, какви глупости говоря! Та ти няма да си сама, имаш си своя Фриц... И както го описа...

— Той е най-добрият човек под слънцето, майко! — прошепна дъщерята. — Но ти ще дойдеш при мен, поне веднъж.

— Точно това няма да мога да сторя, детето ми — поклати глава майката. — Защото в съзнанието ми се оформя все още неясен план, който да ви подкрепи и ако това стане, присъствието ми до баща ти ще е задължително. Трябва да съм до него, да го наблюдавам, да имам възможност да приведа всички доводи, за да го убедя. Мисля, че ще мога постепенно да втълпя в главата му колко му е необходима помощ в работата и колко подходящ е Фриц за нея. Но за това ми трябва време, примерно година. И той в никакъв случай не трябва да чака по-дълго.

Анета не сваляше очи от лицето на майка си и те постепенно засияха. Започваше да разбира.

— Майко... ти искаш, смяташ... че Фриц евентуално би могъл да... О, това е решението! Колко си проникателна! Татко само трябва да го опознае, сигурна съм, че ще го обикне. Тогава всичко ще се оправи.

— Спомена ли пред баща си фамилното име на своя Фриц?

— Не, не ми остана време. Бурята вече се вихреше.

— Това е добре — смигна заговорнически госпожа Ангелика. — Той въобще няма да се усъмни, ако на едно подходящо съобщение, което ще обсъдим двете с теб, отговори някой си доктор Лингенер.

— Майко, ти наистина си гениална! — извика възторжено девойката. — Какво говоря, ти си ангел! Боже, как ще се зарадва Фриц! Само като му разкажа... Но... вярваш ли, че този план е изпълним? Дали татко ще го хареса до такава степен, че да го одобри и като зет, и като приемник на практиката му?

— Ако твоят многообичан Фриц е такъв, какъвто го описваш, няма да има проблеми, сигурна съм, че ще успее да спечели благоразположението на баща ти, както и признанието, привързаността му. Мъничко ще помогна и аз, можеш да разчиташ на това. Ако човек твърдо вярва в целта, към която се е устремил, а ми се струва, че при

вас е така, че вие сте решили да служите на хората, на общото ни благополучие, то тогава трябва да успее. Твърдя това от опит. Всички трябва да вярваме, макар понякога очакването да ни се струва мъчително и безкрайно. Какво да се прави, момичето ми, налага се да чакаме. По всяка вероятност няма да се видим през следващата година.

Госпожа Ангелика въздъхна, сянка падна и върху лицето на Анета. Но по-възрастната не даде воля на чувствата, заговори почти веднага с по-бодър тон:

— Няма значение. Можем да си пишем, да описваме живота си надълго и нашироко. Нали знаеш, че писмата са мое задължение, значи ще мога да пиша когато искам и каквото пожелаея. Малко по-друго е положението при теб. Татко чете писмата ти, предпазливостта ще е най-важното нещо. Може би ще се наложи да измислим нещо като шифър. Не, почакай! Мога да предложа нещо далеч по-добро... Ние си имаме човек, нашата леля Агнес! Каква перла е тази стара жена, която ни боготвори, и теб, и мен, въпреки че е роднина на баща ти! Освен това Бог е надарил нашата мила леля Агнес с широка, романтична душа и весел нрав. Веднъж тя сподели с мен, че чете само криминалета и стари рицарски романи и че умира от желание да стане съпричастна на някаква вълнуваща тайна. Е, случаят съществува и тя ще се включи в малкия ни заговор. Ще има допълнителна поща чрез леля Агнес!

Отчаянието на Анета се стопи. Бъдещето отново изгря пред нея в розова светлина. И подчинявайки се на порива си, тя прегърна стремително майка си.

— Да изтичам ли да я видя?

— Не, аз ще имам грижата за това — поклати глава майката и поусмири малко преливащото въодушевление на дъщерята. — Забрави ли, че тя приближава осемдесетте и, че твърде бурното представяне на планове ни може да ѝ навреди. Не се безпокой, тя ще посрещне с възторг малката ни тайна, но е по-добре аз да уредя нещата. Ще го уредя в най-близките дни.

Госпожа Ангелика направи дълга пауза. Явно обмисляше нещо сериозно, защото челото ѝ се покри с бръчици, а очите изгубиха блясъка си.

— Така — каза с въздишка, — нека да поговорим и за онова, което е най-належащо в момента. Не искам да подновявате

разправията с баща ти, опасно е и затова считам, че е по-добре да не се виждате пак. Когато свършат приемните му часове, ще му кажа, че си легнала да си починеш. Той ще приеме обяснението и ще тръгне на визитации по домовете. Мъчно ми е, мила, но ще трябва да си заминеш, докато го няма. Той ще одобри и това, ще му напомня за заетостта ти и че не можеш да пропускаш лекции. И понеже е свикнал решенията му да се приемат като абсолютни и неподлежащи на оспорване, свършено и толкова.

Анета кимна. Майка ѝ беше права. Трябваше да си върви, независимо от това колко ѝ е тежко на душата, колко ѝ се иска да остане в родния дом. Не можеше да разиграва театър пред баща си, не беше способна на такава измама. Така че най-добре беше да поеме обратния път.

— Обедният автобус заминава малко след един часа — обади се майка ѝ. — Не съм сигурна само за връзките с влака, но ще се оправяш.

— Аз ги знам — усмихна се Анета. — Фриц направи справка, откри всички възможни връзки и ми ги записа. Утре сутринта ще съм във Вюрцбург.

Госпожа Ангелика загрижено я погледна.

— Никак не ми се иска да те пусна — призна неуверено. — Ще се наложи да пътуваш втора нощ и няма да ти е лесно. Моля те, вземи си в Бремен билет за спален вагон! Така ще съм по-спокойна. Ще ти дам пари... Нали влакът спира във Вюрцбург?

— Да, по лятното разписание е така — каза тъжно Анета и пак прегърна майка си. — Благодаря ти — зашепна развълнувано. — Не само за парите, а за всичко, което правиш за мен и Фриц. Благодаря!

— Не говори така, скъпа. Искаше ми се да мога да направя нещо много повече, но... А сега, наистина трябва да полегнеш малко, да събереш сили. Почини си тук, на канапето. Аз ще видя какво е направила Лина, купила ли е това, което поръчах и ще ти приготвя нещо за ядене. Това е най-малкото, което мога да направя за теб в този момент.

Тя грижовно покри Анета с един плетен шал и бързо напусна стаята. Имаше нужда от малко време, за да се опомни, да дойде на себе си и прикрие вълнението. Лина не трябваше да прочете нищо по лицето ѝ. Пред дъщеря си се показва като човек с по-широки възгледи,

защото не искаше да тревожи и без това обърканото и нещастно момиче, но всичко в нея вреше и кипеше. Пускаше дъщеря си да върви към едно не леко и несигурно бъдеще, оставяше я под закрилата и в ръцете на един съвсем непознат човек и трябваше да се моли всичко да свърши добре. Дано само този непознат Фриц да е такъв, какъвто го описва дъщеря ѝ. Иначе за никоя майка не беше дребна работа това, че детето ѝ иска да живее свой живот, да създаде семейство. Трябваше да осъзнае първо, че дъщерята е пораснала и след това, че има мъж в живота ѝ, че ще става майка. Да осъзнае, да преглътне и да се държи както винаги...

3.

В къщата на лесничея Лайтнер цареше шумно оживление. Не че човек можеше да се оплаче от липсата на шум и движение в този дом, за това имаха грижата двамата палавника на пет и седем години, които се надпреварваха да тичат с кучетата, лудуваха в градината и правеха какви ли не бели. Но в този зноен ден и на милата съпруга на лесничея лудориите ѝ се сториха прекалени. А тя беше толкова млада, жизнена! Само че първо трябваше да успокоява Йенс, който се втурна в къщата с рев и с голяма рана на коляното, после Марк падна в помийната яма и вонеше ужасно. Лина — домашната прислужница, която трудно смогваше и почти беше излишна, се опита да поизчисти момчетата, но не можа да се оправи с водната помпа на двора и повече ги измокри. Домакинята стоеше край печката с пламнали страни и развалена прическа и се сърдеше на целия свят, докато приготвяше обяда. Беше притеснена. Очакваха гости, членове на комисията от лесничейското управление, които имаха да обсъждат нещо със съпруга ѝ. В други случаи това неочаквано посещение не би направило впечатление на Барбара Лайтнер. Напротив, тя винаги се радваше на всеки гост, на всеки човек, който носеше със себе си малко разнообразие. Но в този ден всичко ѝ се струпа на куп, изведнъж. Масата не беше сложена... Господи, от печката долиташе подозрителна миризма на изгоряло... Сладкишът! И ревящият, мокър и мръсен Йенс, който се бършеше в роклята ѝ, не ѝ позволяваше да мръдне.

Телефонът звънеше пронизително. От кога ли? Ах, как не ѝ се щеше да го чува! Нямаше сили, не издържаше... Но... Но усамотеното и отдалечено лесничейство всъщност си беше едно учреждение и някой трябваше да се обади.

— Ела, малчо — въздъхна дълбоко младата жена и настани детето на един стол. — Бъди послушен и престани да плачеш. Трябва да изтичам до телефона. Чуваш ли, продължава да звъни...

Момчето ококори очички и я пусна. А човекът, който звънеше упорито, беше брат ѝ.

— Ох, Фриц, не можеш ли да позвъниш малко по-късно? — помоли унило тя. — В момента тук е лудница... Да, да, чувам, но много лошо. Не, чакаме ви след един ден, тогава всичко ще ми разкажеш...

— Барбара, нямам време, не мога да чакам дотогава — крещеше Фриц. — Моля те, изслушай ме преди връзката да е прекъснала! Не може ли тази вечер да се качим при вас? Няма да останем да ноцуваме, не се притеснявайте. Един състудент ми зае колата си и...

— Тази вечер! Ох, Фриц! Добре, щом се налага, но тук е доста напрегнато, така да знаеш. Дано комисията да си замине. Моля те, не идвайте преди осем!

— Благодаря, сестричке! Анета също ти благодари...

— Господи, сладкишът! — извика Барбара и хвърли слушалката. Наистина всичко се струпва върху главата ѝ изведнъж.

А Фриц Лингенер погледна първо Анета, която стоеше до него и се вслушваше в разговора и чак тогава предпазливо окачи слушалката.

— Сестра ти май не се зарадва на посещението ни — прошепна девойката и го хвана за ръката.

— О, мисля, че е само мимолетно настроение — успокои той момичето. — Изморила се е и за кратко време е изпаднала в паника. Но аз добре си я познавам, тя не губи лесно самообладание. Въпреки неспокойното домочадие. Ще видиш, че довечера всичко ще е наред. Дори болето ще е на масата, а тя самата ще ни чака пред градинската портичка, облечена в най-хубавата рокля.

— Но защо не изчакаме, Фриц! За няколко дни нищо няма да се промени. Една лоша вест винаги стига до целта.

— Какво значи лоша вест? — извика той и я прегърна през раменете. — Не искам да чувам подобни думи! Нещата се уреждат както трябва. И както знаеш, по най-неочакван начин получих една хубава длъжност в болницата и с оглед на това, че след два дни съм на работа, всичко друго трябва да се свърши сега. Не ми се вярва, че ще разполагам с времето си през следващите седмици. Не ми се иска още от началото да моля някаква специална привилегия. Достатъчно е и това, че ми разрешиха да живея извън болницата. Така стоят нещата, нали?

Анета се усмихна, погледна го влюбено.

— Истинска благодат е, че твоята госпожа Ман се съгласи да ми даде съседната стая. Може би все някога ще се виждаме... или може би тази твоя погълнатост от работата няма да ни позволи да се отклоняваме от правия път... от задачите. Да-а, баща ми изобщо не допуска шега в това отношение. Трябва да се справя с предварителния изпит в определеното време, няма начин.

— Ами да, длъжна си да се справиш! Това все пак не изключва възможността да ни падне някой друг час, който да не е изпълнен с къртовски труд.

Смееше се, галеше ръцете ѝ и я гледаше с много обич. Беше щастлив и си го призна:

— Луд съм от радост, сърце мое, имам чувството, че ще се задуша! Ако има нещо, което да липсва, то е само благословията на баща ти, но с помощта на твоята добра майка и това ще стане.

— Не забравяй, че много зависи и от теб, Фриц.

— Няма. Така ще бъде, стигнем ли дотам. Сега обаче трябва да помислим за близкото, което ни предстои. Да обобщя ли какво сме извършили през последните дни? Първо, посещението в гражданското... Уредихме всичко и след три седмици ще си имам малка сладка съпруга, която...

— Която добре ще си изпати, ако не е майка ѝ — допълни тъжно Анета. — Надявам се тя да направи всичко възможно и да попречи на хората от родното ми село да прочетат или коментират съобщението за бракосъчетанието ни. Защото в противен случай отиването в общината няма да ни е от полза, а само ще ускори приближаващата се катастрофа. Страхувам се, мили, не съм сигурна дали ще се уреди нещо с официалното оповестяване на брака ни. Искам да кажа, дали едни или други няма да обърнат по-голямо внимание и да...

— Ако човек мисли само за вероятните възможности, никога няма да постигне нищо — опита да я успокои той.

— Помисли си хубаво, това не е информационно бюро, а официално учреждение, в което съществува и понятието служебна тайна...

— Ти не знаеш какво представлява нашето малко гнездо край морето! Всяка новина се разпространява със скоростта на мълния. Затова разчитам напълно на майка ми, на нейните връзки. Тя познава всякакви хора от нашия край. Страшно изобретателна е и може да

използва всевъзможни аргументи, ако пожелае да постигне нещо. И все пак ми се иска тази обява да бъде окачена само за няколко дни и то на по-закътано място. Майка ми намекна за това, когато ме изпращаше, което означава, че не е в състояние да...

— Напротив! — прекъсна годеницата си Фриц. — Майка ти ще се справи и всичко ще се развие добре. — „Дано да е така — помисли в същото време, — дано всичко мине добре. А когато стана законен съпруг, ще имам право да се грижа за делата ти, за нашите общи дела. Тогава никой, дори и родният ти баща, няма да е в състояние да накърни връзката ни, да върне нещата назад...“ — Така е, мила — добави убедено, — всичко ще се уреди. Остава ни да поговорим с Барбара и Бертолд. Те ще подготвят сватбата, не върви така тихомълком да...

— Не върви, да — съгласи се девойката с отпаднал глас.

— Баща ми... Моите родители няма да са с нас.

— Майка ми ще дойде, а твоята мислено ще присъства на церемонията — утеши я несръчно той.

— Не знам, Фриц, не знам... И майка ти е от това поколение, същата генерация, няма как да разсъждава по друг начин и поради това...

— Поради това ще посрещне с отворени обятия и любящо сърце своята снаха. Помисли за твоята майка, скъпа, помисли и ще разбереш, че става въпрос не толкова за генерацията, колкото за отделния човек. Майка ми е много мила и добра, Анета. Ще те посрещне с открито сърце, ще видиш.

Майка му, вдовица на пастор, живееше отчуждена от света и със същите представи, както и нейните родители, имаше почти същите възгледи, каквито имаше и нейният баща. Фриц Лингенер не беше много наясно как ще приеме тя вестта за женитбата му, надяваше се единствено на добротата ѝ. Трябваше да разговаря час по-скоро с нея. Обеща си го. Майка му живееше на един час път с влака от Вюрцбург и негов дълг беше да отиде да я види, да разбере отношението ѝ. Анета се притисна до рамото му.

— Вярвам! — възкликна тихо. — Щом ти го казваш, значи е така... Е, ние така или иначе ще се оженим... Дали твоята госпожа Ман не подозира нещо? Гледаше ме така изпитателно, когато съобщихме за сватбата...

— О, тя е свикнала на всякакви вълнения и тревоги и наистина е добра душа! Дори и да има съмнения, ще си мълчи. Освен това ще бъдем още малко при нея, само докато си вземеш изпита. Барбара ще ни помогне, вече ми намекна за това. Няма защо да униваме, съкровище...

Тя се притисна още по-плътно до него. Въпреки тревогите, беше щастлива, въпреки неясното бъдеще, обичаше само Фриц и искаше да бъде единствено с него. Нямаше място за униение при двама души, които толкова се обичаха.

Потънали в любовен унес, те забравиха тревогите и продължиха прегърнати през парка. Любовта им бе несъкрушима...

Фридрих Лингенер беше прав — към осем часа Барбара действително надничаше през оградата, чакаше ги, издокарана с новата си рокля на цветчета и весело махаше с ръка, докато брат ѝ правеше елегантен завой, докато спираше пред лесничейския дом.

— Колко мило от твоя страна да ни чакаш тук, в градината! — извика Анета и изскочи от колата, прегърна младата жена. — Тръгнах с известни угризения, не бива да нахлуваме у вас по този начин, толкова късно, но Фриц реши...

— Щом Фриц реши, скъпа бъдеща снахице — ухили се Барбара, — значи не ти остава нищо друго, освен да се подчиниш. Запомни го, миличка! Колкото по-бързо свикнеш, толкова по-добре за теб... Не прави такива физиономии, Фриц — обърна се към брат си и звънливо се засмя. — Анета трябва да знае някои неща. И откъде изкопа тази допотопна таратайка? Такова нещо не кара дори и нашият пазач на дивеч.

— С това допотопно чудо стигнахме до тук, сестричке и възнамеряваме да се върнем — не остана длъжен Фриц.

— Не започвай да говориш веднага за връщане — срязва го сестрата.

— А кой пицеше преди два часа по телефона? Останахме с впечатление, че ще ти е по-приятно, ако посещениято ни е кратко.

— Това бе преди няколко часа и тогава светът изглеждаше друг — смееше се Барбара. — Нямаме представа какъв ад беше днес тук, какво ставаше... Сега скъпите малчугани са в леглата, чисти и с превързани рани, няма ги и високите началници, Бертолд ги изпрати преди половин час с комплименти. Тяхната признателност ни окрили и

пътят вече е свободен за нещо ново. Господин лесничият бърка болето, а Лина украсява сандвичите с репички. Дадох им пълна свобода за действие.

— О, Барбара, не трябваше! — смотолеви Анета. — Достатъчно главоболия ти причиняваме с това късно нападение. Искахме само да...

— Приказки! — махна с ръка домакинята. — Важното е, че сте тук, а кога ще изпием болето няма значение. Болето си е боле. Мисля, че имаме повод за пийване, за една малка веселба. Брат ми е издържал държавния си изпит, представя се като дипломиран доктор, а това не се случва всеки ден, нали? Освен това ще говорим и за една шикозна сватба... Ето ви достатъчно причини за празнуване!

Тя улови гостите си за ръце и с много приказки и весел смях ги поведе към къщата. Беше толкова оживена, че не забеляза колко са смутени, угрижени.

— Ето ги двамата герои, Бертолд! — извика от вратата и побутна годениците навътре. — Можете и сами да се поздравите, няма да ви влача за ръце... Аз трябва да изтичам спешно до кухнята. Прекалената свобода не води до много добро, дано Лина да не е объркала съвсем сандвичите.

Лесничият посегна към сакото си и весело намигна.

— Приемете поздравленията ми и бъдете добре дошли! — протегна ръце, привлече младите към себе си.

Беше оживен и жизнерадостен, радушен и гостоприемен като жена си, в очите му грееха същите закачливи искрици. Носеше зелен ловен костюм и излъчваше невероятна сила. Но свежото загоряло лице бе необикновено добродушно, главата му беше покрита с гъста като грива руса коса и той приличаше на голямо, здраво и силно момче.

— Сядайте! — покани ги радушно и веднага дръпна Фриц. — Не, мисля, че ще е добре да ми помогнеш с дегустацията. Опитай, моля те. Струва ми се, че трябва да се добави още коняк към празничното питие.

— Имай милост, Бертолд — засмя се Фриц, — поне този път! След час трябва да сме отново на път и аз ще шофирам.

— Нищо няма да стане — отрязва категорично лесничият и бутна в ръката му голямата лъжица. — Опитай! От часове се радвам на това боле, въртя се около него, а вие искате да пасувате. Няма да стане, така

да знаете! Ще го изпием! После ти ще се разположиш на дивана, а Анета на таванската стаичка. Всичко съм уточнил с моята благоверна съпруга. Как си я представяте вие? У Барбара всичко вече ври и кипи, главата ѝ е пълна с идеи за нови одежди, подбора на стихотворенията вече е в ход за най-голям ужас на момчетата и тя няма търпение да узнае какво ще бъде тържеството. Ще пита като съдия-следовател, до най-малките подробности. Няма да можете да избягате, ще се наложи да ѝ дадете дори точна информация за земята и хората от северното крайбрежие. Аз само искам да направя изпитанието по-приятно... С боле и апетитни хапки... До полунощ няма да се справим, не мислете за пътуване! Утре рано ще потеглите. При нас денят започва рано, в шест часа. А преди това ви обещавам разходка в гората.

Младите размениха дълги погледи.

— Добре, Бертолд — въздъхна Анета, — убедени сме. Лошото е, че обещахме колата да е паркирана утре в осем пред къщата на „Видергасе“ 10. Надявам се Фриц да се справи. Смятахме да се видим набързо, да ви съобщим накратко най-важното и... Знаем, че сте имали напрегнат ден.

— Стига с тези приказки! — заповяда Барбара от вратата и посочи с широк жест ухилената Лина, натоварена с голяма табла. — Първо ще се подкрепим, а след това можете да пристъпите към обясненията. Доколкото познавам брат си, не е хапнал нищо от обяд. А и на теб, мила, едно солидно ядене ще ти се отрази добре, съвсем си пребледняла!

Решението на Барбара беше категорично. Изисканите сандвичи с шунка — собствено производство и салам — също продукт на майсторството на Бертолд, както и плодовото боле, от което всички здраво си пийнаха, бързо повиши градусата на настроението. Това помогна на двамата закононарушители, така се бяха нарекли по време на пътуването, да започнат разказа си по-небрежно и да представят нещата в по-розова светлина. И на тях вече всичко свързано около сватбата не им се виждаше толкова трагично. Смееха се, шегуваха се с младото семейство, с хората, които им бяха най-мили, най-близки. Непреклонността и гневът на доктор Йенсен бяха забравени, никой не мислеше за госпожа Лингенер. Шумната веселба продължаваше и единствената им грижа беше да не събудят малчуганите. Докато в един

момент Барбара не се върна към темата за дрехите, които щяха да носят на сватбата.

— Морскосиньото ми отива, нали? Можете да отсъдите по лентата в косата ми. Бертолд не искаше да се съгласи с мен, той смята, че на сватбата трябва да съм по-сериозна и да съм облечена в тъмносиньо, нещо строго. Според него това било подходящо за хора от село. Сега вие трябва да решите, защото другата седмица ще правим покупки в града. Надявам се да ме подкрепите, Анета... Но какво ви стана изведнъж на вас двамата? — извика учудено и ги погледна с широко отворени очи. — Защо помръкнахте така? Нещо лошо ли казах? Представях си по-свеж костюм и така се радвах...

Гласът ѝ звучеше съвсем жално. А очите на Анета се напълниха със сълзи.

— Разбира се, че ще се облечеш както искаш! — побърза да вземе думата Фриц. — Искам да бъдеш най-хубавата сестра на моята сватба и морскосиньо много ще ти отива. Само че... Е, думите ти ме върнаха на земята и смятам, че трябва да поговорим сериозно, крайно време е.

Ръката му обгърна раменете на Анета и тя сведе глава.

— Скъпата ми, бедна Барбара — започна смутено, — да се радваш така за нашата сватба и да те разочароваме...

— К-какво? — заекна малката женичка и пребледня като платно. — Няма ли... няма ли да има сватба?

Лесничият остави чашата си и зяпна учудено.

— Ще има сватба, разбира се, че ще има — увери ги Фриц. — Но не в Кесум, а тук... След три седмици.

Бентът на мълчанието беше отприщен и той разказа всичко, което имаше да се разказва. Двамата Лайтнер изглеждаха доста смутени, но тишината, настъпила след изповедта на Фриц, беше само за миг. Барбара погледна мъжа си, той кимна и тя оповести със звънък глас:

— О, най-после да стане нещо по-различно, не толкова традиционно! Също като в роман... Ами че една сватба тук, при нас, ще е далеч по-хубава и романтична, отколкото на север. Там е студено. Майка ни няма да пътува толкова далеч, ние няма да се измъчим с нашите диви малчовци... Това е чудесно! Бертолд ще ни осигури сърна, ще приготвим печеното и...

Тя не успя да довърши, Анета я задуши в прегръдките си.

— Как да ти благодаря, как? — питаше през сълзи. — Толкова си благородна, добра... Ако знаеш само как се страхувах от това обяснение!

— Достатъчно! — гръмна гласът на лесничея. — Стига сантименталности! Сватбата ще стане... и няма причина за тъга, за сълзи... Предлагам да пийнем специално за това, че сватбата ще стане тук, при нас, сред зелената гора!

Чашите бяха напълнени, Бертолд Лайтнер настоя пътиетата да бъдат изпити на един дъх и... да започнат съставянето на новите планове. И много се смути, защото получи целувка от плачещата и смеещата се Анета, от собствената си, трогната до сълзи, съпруга.

— Защо всъщност не се преместите при нас? — осени го нова идея и той щастливо се усмихна: — Таванската стаичка не е толкова малка, килерът до нея е свободен, можем да пригодим всичко и да направим едно хубаво жилище.

Много развълнуван, Фриц стисна ръката на зет си.

— Ти си добро момче, Бертолд, много съм ти признателен! Предложението ти е великолепно, но в началото Анета трябва да остане в града, поне до изпита ѝ. Трябва да е близо до университета. Не ми се иска да пътува сутрин и вечер с автобуса. А след това... е, надявам се да спечеля за някаква таратайка, тогава бихме приели с радост гостоприемството ви.

— Ура! — извика Барбара. — Аз пък ще се грижа за бебето, когато Анета отива в града!

Очите на девойката подозрително заблестяха.

— Ето че отново ще се разплача — промълви тихо. — Толкова сте добри! Още днес, не утре, ще пиша на майка ми. Новината ще я успокои...

По-спокойни и много щастливи бяха и годениците. Фриц се радваше, че госпожа Ангелика Йенсен има за какво да е благодарна на неговите близки, на сестра му, на зет му, които ги подкрепиха в този важен момент. И вече беше готов да прави планове за бъдещето. Нощта преваляше, когато най-после отидоха да спят. Голямата купа със силното боле беше съвсем празна.

4.

Доктор Йенсен не спомена нито дума за разногласията с дъщеря си. Госпожа Ангелика чу само глухо ръмжене, когато му каза, че Анета е отпътувала обратно, за да не пропуска напразно лекции.

— Не съм очаквал друго — промърмори той без да поглежда към съпругата си. — Тя е моя дъщеря и е достатъчно разумна да разбере кое е правилно и кое не.

Жената премълча, остави го със заблудата, че всичко е уредено, че така ще е и в бъдеще. Радваше се на апетита му, слушаше както винаги разказите за неговите посещения по домовете на пациентите. И много внимаваше да не засегне фаталната тема. Не беше сигурна в самата себе си, не можеше да гарантира, че при една евентуална разправия няма да вземе страната на дъщеря си, няма да провали всичко. Госпожа Ангелика беше умна жена, научена действително да се примирява и да се справя с избухливия характер на съпруга си. Затова в дома им нещата изглеждаха съвсем наред, сякаш нищо не се беше случило, сякаш не е имало скандал. Но никак не ѝ беше леко. Мислите на майката кръжаха само около дъщерята, а тя бе далеч...

Леля Агнес беше истинско спасение за нея. Старицата прие въодушевено предложението да участва в заговора и изпитваше дяволита радост, че тя ще осъществява невидимите връзки, които да свързват града край Майн с малкото селце на брега на Северно море. Анета им пишеше всяка седмица и двете жени прекарваха много време над гъсто изписаните листове, изпълнени с тъга и съчувствие, кроящи планове как да помогнат на младите. А в докторската къща, пак така редовно, пристигаха официалните отчети на дъщерята. За изпити, лекции, семинари... и само някоя случайно изпусната дума за излет, концерт или изложба. Доктор Йенсен можеше да е доволен. Неговата послушна дъщеря се учеше добре.

Но едва ли щеше да е спокоен, ако можеше да надникне в писмата, които се получаваха в къщата на леля Агнес. Нито от разказаното в тях, нито от отговорите, които се съчиняваха в уютната

стаичка с кръгли прозорчета. Старата дама беше чудесна, забавляваше се, даваше умни съвети и сякаш се подмлади край това романтично приключение. В тази къща, намираща се на пазарния площад, се опаковаха и всички колети и колетчета, които заминаваха за Вюрцбург, за лесничейството в Бидерщед.

В пощата си задаваха въпроси, коментираха поведението на старата дама и вдигаха рамене. Хората познаваха нейната ексцентричност и не се притесняваха толкова. Не беше бедна и бе известна със своята благотворителност. Нищо чудно в това, че помага на някоя нещастна душа в далечния край, там на юг. Щом може да си го позволи...

Така двете жени бяха в течение на всичко, което ставаше в града край брега на Майн. Чрез писмата те преживяха заедно с младите тяхната весела сватба, гледаха умилено снимките, радваха се на духовитите коментари на непознатия Фриц Лингенер. Чудесен начин за опознаване. Госпожа Ангелика вече обичаше този задочно опознат син, неговата сестра, която също не отказваше да пише, обсипваше ги с други подробности. Получиха се и няколко любезни писма от майката на Фриц, изпратиха се отговори и... връзката беше установена. Много скоро кореспонденцията така се разрасна, че госпожа Ангелика трябваше да краде от времето за домакинството, за да може да отговаря, да описва ежедневието си и то със същата интензивност, с каквато другата страна изпращаше информация за себе си.

За Анета това време можеше да се нарече щастливо. Само да не бяха тъгата и копнежът по дома... Вестите, които получаваше едната или другата страна, бяха радостни, изпълнени с оптимизъм и някак оправдаващи решението на младите да се съберат. И нямаше нищо чудно в това, че госпожа Ангелика започна да негодува и да се сърди на опърничавия си съпруг. Че вече с мъка издържаше, жадуваше за момента, когато ще започне играта с други действия. Но дотогава имаше време. Чак през лятото, когато Фриц щеше да е приключил със стажа си в клиниката, когато би могъл да постъпи като помощник при някой лекар с голяма практика... Тогава добронамерената интрига щеше да задейства...

Само че и доктор Йенсен си имаше своите планове. Малко преди Коледа той изненада съпругата си с едно неочаквано и застрашително като подводна скала предложение. Искаше Анета да е при тях за

празниците, настояваше жена му да ѝ пише, да я повика. Той също тъгуваше за детето си.

Госпожа Ангелика се изплаши не на шега. Оказа се съвсем неподготвена и ѝ трябваше доста време, докато се овладее и прецени какво да отговори.

— Ще ѝ пиша, с най-голямо удоволствие ще го направя — каза предпазливо. — Аз също искам детето ни да си е у нас за празниците. Но тя не споменаваше ли за някакво отиване в планината точно по Коледа? Струва ми се, че говорехте по този въпрос и за това, че ще има само няколко дни, защото изпитите и били тежки.

— Ах, да, забравил съм — кимна с глава той. — Не помислих за тежката зимна сесия. Но... само моля те не ми се смей, от мен да мине, пиши ѝ, че може да отложи някой изпит, в края на краищата един пропуснат семестър е нищо, сигурен съм, че след това ще вземе блестящо предварителния изпит. Така е, мила, остарявам, аз също тъгувам за нея...

Това беше нещо съвсем ново за суровия Ян Йенсен. Да постави чувствата над разумните съображения! Госпожа Ангелика беше безкрайно изненадана. А след миг и изплашена, защото откри отпечатък на безкрайна умора по лицето му. Сърцето ѝ се сви от мъка. Нейните планове бяха едно, здравето на съпруга и съвсем друго и независимо от тези планове, беше настъпило времето да се помисли как да се свали напрежението от плещите на този отруден провинциален доктор. Но защо, защо не се случи половин година по-късно...

— Ще ѝ пиша, Ян, обещавам — усмихна му се мило. — За тъгата ти също. Още днес ще ѝ пиша!

Отговорът не беше така сух и официален. Анета се интересуваше за здравето на баща си, благодареше за проявеното снизхождение и доброта и изказваше безкрайните си съжаления — много ѝ се искало да бъде при тях и ако знаела няколко седмици по-рано, щяло да стане точно така. Но вече се записала за изпита, определила дата за края на февруари и трябвало да чете, много да чете. След това щяло да има време за дълга почивка в родния дом. Не искала да се отказва, това щяло да направи лошо впечатление на екзаминаторите, а бъдещето ѝ изцяло зависело от тяхното благоразположение. Щяла да се откаже и от пътуването до планината. Но нямало да е сама за празниците, нейни

познати, живеещи близо до Вюрцбург я поканили. Младо семейство, мъжът бил лесничей, имали хубава къща в гората. Очаквала там да получи коледния пакет от родителите си, на този и този адрес...

— Е, детето ни е много разумно — въздъхна докторът. — Щом е решила така, нека да е нейната воля. Но ми направи удоволствие, Ангелика, нека колетът да бъде голям. Не искам Анета да се чувства само като гостенка.

Госпожа Ангелика се постара с чисто сърце. Престарелият пощенски раздавач домъкна с усилия и доста ругатни огромния колет до лесничейството, изненада приятно обитателите му, но и той беше възнаграден с богата почерпка.

Така се нижеха седмиците, месеците. До деня, когато в Кесум се получи едно преливащо от щастие и ликуваща радост писмо на Фриц Лингенер. В първия ден на пролетта, двадесет и първи март, той беше станал баща, беше им се родила дъщеричка. Кръстили я Фелицита, тоест „носеща щастие“ и се надявали бабата и пралелята наистина да са щастливи. Малко преди това Анета беше съобщила за отлично издържание предварителен изпит, най-страшният праг преди допускането до държавните изпити, преди специализирането и окончателното дипломиране. Доктор Йенсен, противник на всякакви нежни и сантиментални изблици, беше луд от радост и гордост и дори сам донесе бутилка вино от избата, пожела да пият за здравето и успехите на бъдещия доктор, нещо нечувано и невиджано в неговия дом. А за Анета беше попълнен чек за петстотин марки, който госпожа Ангелика трябваше да изпрати веднага.

Ян Йенсен нямаше представа колко много се нуждае дъщеря му от тези пари! Престоят в клиниката, преместването в Бидерщед, набавяне на най-необходимите мебели... Да, това неочаквано изобилие на пари беше голям късмет за увеличеното младо семейство. Затова и благодарственото писмо бе написано с много топлота. Доктор Йенсен остана дълбоко трогнат и макар да премълча, по всичко си личеше, че тъгува за дъщеря си. И госпожа Ангелика пак изтръпна от страх. Този път нямаше да има извинения с изпити, ако докторът поиска да види дъщеря си в родния дом. Но той не пожела и това беше повод за ново безпокойство. Защото преумората си казваше своето и старият лекар започна да се оплаква от главоболие, виеше му се свят, изпитваше

неприятна слабост и все по-често говореше за своето следване, пресмяташе времето до държавните изпити на дъщеря си.

Госпожа Ангелика следеше зорко за храната, стараяше се да му осигури почивка, подкрепяше го, дори лекуваше както тя си знае. Състоянието на мъжа ѝ я безпокоеше, но не подозираше нещо лошо, в много отношения той си оставаше бодър и предприемчив, нямаше как да мисли за сериозно заболяване. И не мислеше. Отдаде всичко на настроението му, на копнежа по единственото им дете, прие го като знак на съдбата. Защото точно то щеше да улесни плана ѝ. Точно това ѝ трябваше, за да върне дъщеря си... Заедно с един зет и малка внучка.

А времето напредваше. Беше вече юни и през тези дълги, светли вечери на ранното лято двамата Лайтнер обичаха да седят в градината, да се любуват на залеза, да обсъждат станалото през деня или просто да помълчат. В една такава вечер докторът кротко пушеше лулата си, а госпожа Ангелика плетеше нещо от мека, вълнена прежда. На думи — трогателна грижа за леля Агнес и всъщност мека завивка, която да топли малката Фелицита.

Един необичайно топъл за крайбрежието ден си отиваше. Ден, който докторът беше прекарал на път. Първите летовници се бяха подлъгали и опитали какво е да се къпеш в студеното море и лекарят трябваше да обърне внимание на техните простуди и стомашни неразположения. А в съседното село имаше епидемия от шарка и той бе претрупан с работа. Нещо, което госпожа Ангелика реши да използва за своята кауза.

— Притеснявам се — започна предпазливо, — няма да можеш да продължиш все с това темпо, а до завършването на Анета остават още три години...

— Да-а, днес беше доста напрегнато — съгласи се с лека усмивка Ян Йенсен. — Вече не крия умората си. Но какво мога да направя? Леля Агнес все мърмори за някакъв асистент, за помощник, който трябвало да наема. Какво ли разбира тя от моята работа! Ти поне знаеш колко държа на пациентите си и че мечтая да предам практиката в ръцете на Анета такава, каквато съм я създал. Не ми се иска да избързвам, да рискувам. Да, преуморен съм, но от друга страна кой може да ми гарантира, че този помощник няма да реши да се установи в нашия край и така Анета да остане без нищо. Не, трябва да издържа. След три години Анета ще трябва да решава как да продължи работата,

с помощник или сама. Тогава ще се оттегля. Знам, че за сам човек е трудно и ще става все по-трудно, виждам по себе си, но ми се ще да почакам. Тя е толкова упорита, старателна, усърдна, полага огромни усилия да завърши без протакане, че ще е несправедливо да ѝ погодя такъв номер, да се предам заради някаква временна умора и да отстъпя пациентите си на друг. Ами ако дойде лекар със семейство? Това ще бъде още едно предимство за чуждия човек.

— Прав си, Ян, поне в едно отношение си прав — госпожа Ангелика внимателно атакуваше фланговете, придържайки се към становището на мъжа си. — По отношение на практиката си прав, ти я изгради с много труд и всеотдайна грижа за хората. Но за едно нещо трябва да се съгласим с леля Агнес. Какъв смисъл да работиш без почивка и се разболееш, превърнеш се в развалина и то преди детето да е готово да те замести.

— Не! Прекаляваш, Ангелика, позволи ми да ти кажа, че наистина прекаляваш! — Възмути се докторът. — Каква развалина съм аз? Да не съм чул повече тази дума!

— Нямах предвид това, скъпи, поне не в буквалния смисъл. Но съм загрижена. Наблюдавам те от доста време и промяната ме тревожи. Не можеш да ми се сърдиш, че искам съпругът ми да е здрав и жизнен още дълги години. Някога Анета ще е стопанката тук и тогава може би ще можем да мислим и за нещо друго, освен работата. Но трябва ли да грохнем, докато нейното време настъпи? Толкова ми се иска да пътувам, помисли си, Ян, ние не сме ходили почти никъде... Отиването до острова за един ден не се брои... Ще имаме хубави години, скъпи, не искам да ги губя!

Доктор Йенсен беше изненадан. Никога не беше подозирал такова желание у своята скромна и кротка жена.

— Да, да, не ме гледай така! — настъпваше тя. — Нямам никакво намерение да чакам. Не искам да се превърна в трепереца старица и тогава да ми кажеш, че си свободен, че можем да пътуваме. Един помощник ще реши проблема...

— Господи! — Докторът беше съвсем шокиран. — Нима намекваш, че съм остарял?

— Ах, не, защо остарял! — омекна жената. — Казах ти вече, не понасям това престараване в работата, не виждам смисъл и не желая заради него да зачеркна последните хубави години от живота ни. Не

сме стари, но не ставаме и по-млади, нали? Така е, скъпи — добави още по-кратко, — няма защо да се възмущаваш. Аз всъщност не искам нищо друго, само да обсъдим или обмислим как бихме могли да направим едното, без да разваляме другото. Толкова ли ще е лошо, ако наемеш някой млад начинаещ лекар, който да...

— Нали ти казах?

— Да, чух аргументите ти, но си мисля, че не е необходимо да търсиш лекар със стаж, а точно обратното — такъв, който сега започва, който няма определена специалност и се нуждае от такава работа. Предполагам, че има много млади медици, които ще се радват на едно такова чиракуване при практикуващ лекар, че ще го приемат като етап от обучението си. На такъв лекар ще му липсва опит, но той няма да има и амбиции да ти отнеме пациентите. В същото време ще облекчи твоята работа, ще поеме домашните посещения, лабораторията. Какво лошо има в това? Той само ще ти е благодарен, а ти ще запазиш и сили и пациенти, ще можеш спокойно да чакаш, докато Анета завърши. Нека поне да опитаме. Винаги можеш да се откажеш, ако нещо не върви. Това според мен е един приемлив вариант и аз държа на него.

Доктор Йенсен обикаляше храстите с цариградско и френско грозде и тя неволно беше повишила тон. Наблюдаваше го крадешком и очакваше с трепет реакцията му. Дали няма да избухне, да вдигне скандал? Куките хвърчаха в ръцете ѝ, но само те издаваха напрежението. За нищо на света нямаше да му позволи да забележи състоянието ѝ, от неговото „да“ или „не“ зависеше щастието на цялото семейство. И до голяма степен от нейното търпение... Защото тя не искаше да живее далеч от дъщерята, от внучката, щеше да полудее, ако продължава все така. А и нямаше сили да поддържа повече конспирацията. С какво щеше да извини отсъствието на Анета след приключването на летния семестър? Нямаше какво да измисля повече. Не можеше да се позовава и на стажа в клиниката. Докторът много добре знаеше кога се провежда и щеше да стане подозрителен. А случеше ли се това, никой не би могъл да предвиди последиците...

Нещастната жена изведнъж усети как я обливат горещи вълни, после ѝ стана студено, капчици студена пот се плъзнаха по гърба ѝ. Въображението ѝ рисуваше ужасни картини, докато мъжът ѝ, външно спокоен, се разхождаше между храстите. После той се спря пред нея и някак неопределено, сякаш се отнася за друг, каза:

— Ще поместя съобщение в седмичното медицинско списание. Ще видим какво ще излезе от това. Нищо не обещавам, но... ще опитам. Доволна ли си?

— Доволна! — засия тя. — Ти ме питаш дали съм доволна? Това е твърде слаба дума. Аз съм щастлива, не, по-точно най-после съм спокойна...

Очите ѝ бяха пълни със сълзи, ръцете ѝ трепереха и тя отпусна плетивото в скута си. Радостта и напрежението, изживяно за няколко минути, изчерпиха силите ѝ. После изпита огромно облекчение и в същия миг си помисли, че не е много добра, защото той изтълкува вълнението ѝ по съвсем друг начин.

— Толкова много ли се тревожеше за мен? А аз... аз нищо да не разбера, същински кон с капаци!

Госпожа Ангелика се просълзи.

— Милият, скъпият Ян! — промълви прочувствено. — Прости ми, че бях толкова пряма и напориста, но се тревожех за всички ни...

— Ами тогава нека свършим всичко докрай, какво ще кажеш? — усмихна се докторът. — Ще съчиним съобщението. Ако го изпратим тази вечер, то ще се появи в края на следващата седмица. Това ни устройва, нали?

Устройваше ги. Това беше голяма победа и вътрешно госпожа Ангелика ликуваше.

— Нека да отнеса писмото още сега — предложи тя, щом свършиха. — Така то ще тръгне с ранната поща утре. А на връщане ще се отбия при леля Агнес, ако нямаш нищо против, разбира се.

— Естествено, че не. Хайде, върви, мила, виждам, че гориш от нетърпение да споделиш новината. Така или иначе аз имам работа по сметките, добрата Йенсен не може да стигне до тях.

— Надявам се това да се промени скоро и да е за добро — усмихна се госпожа Ангелика. — Така и ние ще можем да се радваме на истински почивен ден, да разберем какво е неделя.

Докторът беше по-скептичен, но не искаше да разваля радостта на жена си. Познаваше се, знаеше недостатъците на характера си и не вярваше в чудеса. Все пак нищо не му пречеше да опита...

Два дни по-късно в дома на лесничея Лайтнер се получи писмо, което разтърси всички с новините си.

— Успяхме! Майка ми успя! — извика Анета и се спусна към Фриц, който я чакаше с малката Фелицита в количката за редовната разходка в гората. — Положението става сериозно, мили мой!

— Какво има, какво става? — показва се от кухнята Барбара. — Не разбирам защо се радваш, щом положението е сериозно?

Бертолд също надникна от кабинета си и Анета весело се разсмя.

— Събранието е открито! — заяви шеговито. — Ще прочета писмото на майка ми, дами и господа, така ще разберете какво е положението. Разходката ще почака, Фи — така наричаха малката, — може да остане в градината, мама и татко имат да обсъждат по-важни неща.

— Да, положението е сериозно — съгласи се Фриц, щом свършиха с четенето. — Трябва да се действа незабавно.

— Ами болницата? — обади се лесничеят. — Ще те освободят ли?

— Е, аз се постарях малко да подработя нещата — ухили се Фриц. — Искам да кажа, че се доверих на моя доброжелателно настроен шеф и ми се струва, че няма да имам затруднения. Знам, че трябва да стоя в клиниката две години. Ще бъда, така да се каже, освободен временно за определен срок, но това ще се зачита като стаж, защото ще работя при някой практикуващ лекар. Всичко е съвсем законно.

— Щом е така — обади се пак трезвомислещият господин Лайтнер, — то тогава на съобщението могат да отговорят и други млади лекари в твоето положение. Ами ако не те изберат? Не ме гледайте така, не искам да ви разколебавам, само ви предупреждавам, че може да има и засечки. По-добре е да се помисли предварително как да бъдат избегнати.

— О, няма смисъл да си блъскаме славите! — възкликна Анета. — Доколкото познавам майка си, тя вероятно има план и за подобен случай, предвидила е и това. Не, сигурна съм, че избраният ще е Фриц! Нека само да публикуват обявата и Фриц ще е помощникът на татко, независимо от това колко кандидати ще се явят за мястото. Майка ми е нещо като секретарка на доктора. Нали знаете на какво е способна една секретарка и как може да пусне нещо в кошчето, щом то не ѝ допада?

Думите ѝ бяха посрещнати с весел смях. Бертолд Лайтнер даде израз на общото доволство като предложи:

— Крайно време е да пийнем по глътка за настъпващите решителни събития! Слизам скорострелно в мазето, а вие пригответе чашите!

— Идвам с теб! — догони го Фриц.

— Нося чашите! — извика Барбара.

— А аз ще погледна как е Фи! — засмя се безгрижно Анета.

Всички бяха млади, обичаха се, радваха се на искреното си приятелство. Освен това имаха повод за веселие и вярваха в бъдещето си...

5.

Бертолд Лайтнер беше прав. Писмата отговор на обявата бяха повече от едно и сърцето на госпожа Ангелика биеше учестено, докато ги преглеждаше. Благодареше на Бога, че беше сама, когато пристигна пощата, че докторът обикаляше пациентите по домовете им. И все пак, за по-сигурно, се затвори в стаята си, заключи вратата и чак тогава започна да ги оглежда. Писмото на Фриц Лингенер беше моментално отделено, другите се прегледаха ей така за чиста съвест. За щастие останалите кандидати не бяха подходящи — двама бяха женени, настояваха за по-продължителен договор, питаха за квартири, където да настанят семействата си, още двама не бяха минали и началния стаж... Значи спокойно можеха да бъдат показани на доктора.

Жената въздъхна със задоволство и с истинска наслада изчете посланието на своя зет, който с добре подбрани думи даваше сведения за себе си. Имаше защо да се гордее с този зет. Към писмото беше приложена в запечатан плик и блестяща характеристика от шефа на клиниката, а като причина за желанието да се заеме мястото беше посочен убедителен мотив: намерение да се защити кандидатска дисертация на тема „Астматични заболявания и други подобни на бронхиалната мускулатура“. Младият лекар се надявал да проучи тези заболявания сред хората от северното крайбрежие, да направи изследвания и да докаже, че въздухът край морето е много подходящ за лечение. За тази цел бил временно освободен от работата си в клиниката.

Чудесни аргументи, чудесно писмо, прекрасна препоръка. Доктор Йенсен щеше да е доволен. Младият лекар имаше определени научни интереси и така не застрашаваше Анета... А това, че интересите бяха свързани с астмата щеше окончателно да срази доктора. Плюс блестящата характеристика, в която се изтъкваше всеотдайността на кандидата, готовността му да служи на болните и страдащите. Не, невъзможно беше Ян Йенсен да не одобри подобен кандидат! Очите на госпожа Ангелика заблестяха, в зениците ѝ

заиграха весели зайчета. Струваше ѝ се, че поглежда в щастливото бъдеще, че вижда синьо-зелените очи на внучката, че я държи в ръцете си... Бързо! Трябваше да тича с писмото при леля Агнес! Да чуе какво ще каже...

Леля Агнес се радваше.

Оказа се, че и докторът по свой начин чака отговор на обявата си и дори проявява нетърпение. Тайно, разбира се.

— Е, няма нищо, нали? — промърмори той, щом се прибра след сутрешната си обиколка в селото. — Знаех си, че няма да има отговор... Минаха две седмици, а...

— А това са първите отговори! — заяви тържествено госпожа Ангелика и размаха писмата.

— Значи има? — учуди се докторът и в тона му се прокрадна скептицизъм. — Да видим... Да видим... Ти естествено вече си осведомена?

— Аз само ти помагам, скъпи мой — усмихна се жената. — Прегледах ги, но няма да се меся, ти сам ще вземеш решение. Прочети ги. Имаш малко време, докато Лина сервира супата.

Той машинално протегна ръка и разгърна първото писмо. Госпожа Ангелика уж се занимаваше с приборите, но следеше внимателно изражението на лицето му.

— За какво ми е семеен, при това лекар, който вече е практикувал? — попита раздражено той и захвърли листа.

Тя не отговори. Знаеше съдържанието на писмата, а и подреждането им беше нейна работа.

— И този не е по-добър! — заяви ядосано Ян Йенсен. — Знаех си, че нищо няма да излезе от тази работа. Идеята не беше добра. Кой млад медик ще хукне на друго място и то преди да се е специализирал? И аз не бих го направил... Как можах да си помисля, че някой ще се обади! Да стане помощник на възрастен лекар и то на село в един далечен край... Трябваше да очаквам, че ще са все такива, с практика, със семейства, които ще се оглеждат за постоянна работа. Въобразихме си нещо, а направихме дупка в морето... Очаквах този резултат, но ти... ти искаше и...

Второто писмо тупна върху първото, докторът ядно изсумтя.

— Няма ли да прочетеш и третото? — попита кротко госпожа Ангелика. — Имаше още две, но за тях и аз прецених, че са

неподходящи. Все пак виж и него. Супата не е готова. Лина току-що ми каза, че кнедлите трябва да поврат още малко.

— Какво да чета и то ще е същото! — изръмжа той, но видял разочарованото ѝ лице, посегна към плика. — Добре де, добре, от мен да мине...

Пулсът на госпожа Ангелика се ускори, кръвта се качваше в главата ѝ и тя усети как лицето ѝ става червено, трудно дишаше. Мъжът ѝ бегло погледна посланието на Фриц Лингенер, после зачете по-бавно. Веднъж, втори път, трети...

— Май все още се срещат бели врани на този свят — промърмори най-накрая. — Просто да не повярва човек... Не, наистина не е за вярване! Какво ще кажеш. Ангелика? Имаш вече определено мнение, познавам те.

— Какво мога да кажа, Ян? И на мен ми направи добро впечатление, писмото е културно написано, приложената характеристика е хубава, но в края на краищата ти трябва да прецениш дали предложението е добро за теб.

— Попитах за твоето мнение и те моля да го кажеш!

— Ами, че то си е ясно! Мисля, че само този кандидат има право на балотаж и...

— Балотаж! — разсмя се малко принудено докторът. — Добре казано... Да-а — огледа писмото, вдигна го към очите си, — просто не знам какво... Някога разбирах малко от графология, но съм забравил... Бих могъл да разгледам почерка и да...

Госпожа Ангелика спря да диша. Какво ли щеше да измисли този път?

— Бихме могли да опитаме — подхвърли той и побърза да намали значението на казаното, — ако е свестен, разбира се, и ако не се появят други кандидатури. Ще почакаме.

— Правилно — съгласи се жена му и си помисли: Дори и да има други кандидати, ти няма да видиш писмата им, скъпи мой Ян! Господ ще ми прости, че се намесвам, но това е изключение. — Ще почакаме — повтори думите му за по-сигурно и се насочи към вратата. — Ще надникна в кухнята, кнедлите ще се разварят...

Никой не обърна внимание на противоречието. Варени, недоварени, разварени, какво значение имаше! Доктор Йенсен замислено въртеше писмото в ръцете си и гледаше буквите, не

димящият супник, който поставиха на масата. „Мили боже — нареждаше отчаяно жената, — какво може да открие в един почерк!“ Само това не очакваше, не предполагаше. Нейният ексцентричен Ян да се хване за почерка на един непознат. И какво? Ще се откаже от кандидата, защото не е харесал почерка му? Ще пренебрегне другото и ще... Госпожа Ангелика не искаше да мисли за това, стана и горещо, после по гърба и полазиха студени тръпки.

Обядваха в мълчание. Докторът беше потънал в мислите си. И щом се нахраниха, стана, целуна жена си, оттегли се в кабинета. С писмото на доктор Лингенер. Госпожа Ангелика тежко въздъхна...

Тя не попита нищо и през следващите дни, макар че не мислеше за друго, макар че отправяше горещи молби към небето. Чакаше. Едно мъчително, непоносимо очакване. Най-накрая настъпи моментът, в който изглеждаше, че нещо ще се случи, нещо ще подтикне работата в желаната посока.

— Няма ли други писма, Ангелика? — попита един ден доктор Йенсен.

— Не — отговори с чиста съвест тя, защото точно в този ден нямаше писма. — Съжалявам, Ян — усмихна се леко, — но не мога да те зарадвам с по-богат избор. Знаеш, че веднага щях да ги поставя на бюрото ти, ако имаше.

— Да, да, глупаво беше от моя страна, че попитах. И защо ли чаках толкова? Знаеш ли, това, че няма други писма не ме дразни. Така поне няма да се раздвоявам, изборът е предопределен, нали?

— Значи ти... Мислиш, че...

— Мисля да опитам. Прочетох много пъти това писмо и стигнах до заключението да опитам. Дори ми хрумна още една идея. Какво ще кажеш, ако помоля Анета да събере още малко информация? Нали и тя учи във Вюрцбург.

— Необходимо ли е? — попита госпожа Ангелика и коварно подметна: — Ти си по-зрелият, ти ще работиш с него и на теб трябва да допадне, не на Анета...

Усмихваше се. Смутен и леко объркан, докторът отговори на тази усмивка и продължи да трупа резенчета колбаси върху филията си. Мислите му бяха далеч от дома, от ритуалните действия при ежедневната закуска.

— Иска ми се да погледнеш писмото още веднъж — промърмори неясно. — Почеркът ми харесва. Странно, но сякаш внушава уравнивост, а това е рядкост при един млад човек. Любопитен съм и само заради това ми се иска да видя този доктор Лингенер.

Госпожа Ангелика не можа да осъзнае веднага, че е победила. А след като разбра, трябваше да положи огромни усилия, за да се овладее, да скрие опияняващата радост.

— Не разбирам от графология — каза безразлично и сви рамене, — не мога да съдя. За мен по-важен е личният контакт. Но ако съм те разбрала правилно, почеркът и съдържанието на писмото са ти харесали и ти искаш да напишем отговор, за да си осигурим младия човек в най-близко време. Така ли е?

... Така беше. Така и стана. След три дни Фриц Лингенер получи писмо в болницата. Доктор Йенсен одобряваше кандидатурата му и с най-любезен тон съобщаваше, че ще го очакват в Кесум на първи август.

Толкова. Заровете бяха хвърлени! Добрата госпожа Ангелика беше успяла. Бе негов ред да се включи в играта. Нямаше да му е лесно. Фриц Лингенер не беше особено добър в тези игри и никак не умееше да се преструва. Изобщо всички тези потайности не бяха по вкуса му...

Но Анета, Барбара и Бертолд бяха на друго мнение и усърдно се заеха да осветляват необичайния случай откъм... моралната му страна.

— Съгласен съм, че ще облекча работата му и въпреки това нещо не ми допада — въздишаше Фриц Лингенер. — Не мога да мамя един възрастен човек, който ми се доверява... Знам, че целта е друга и все пак...

— Все пак целта оправдава средствата — атакува Барбара.

— Аз също не изпитвам угризения — подкрепи я Анета с блеснали от радост очи и посочи бебето в количката, което лъчезарно се усмихваше на родителите си. — Баща ми беше неоправдано упорит, но аз го обичам такъв, какъвто си е и смятам, че ще постъпим още побезотговорно, ако държим дядото далеч от внучката.

— Много логичен аргумент, мила моя! — усмихна се младият мъж и я привлече в обятията си. — Той ме срази напълно. Но дядото не знае, че има внучка. Най-лошото в тази работа е, че ще бъда далеч от вас двете, най-скъпите...

— Няма да е за дълго — ободри го младата жена, усмихна се смело, насърчаващо. — Сигурна съм, че татко ще те одобри във всяко отношение. После ще има едно обаждане по телефона и Бертолд натоварва колата и откарва цялото семейство в Кесум. Чудесно ще е! Нямата представа какви сладкиши прави майка ми и как готви старата Лина и... колко хубаво е зад дигата, какъв вятър духа, а горе... на високото...

Гласът на младата жена изтъня, устните издайнически потрепваха. Фриц нежно погали къдриците и.

— Още малко търпение, любов моя! Обещавам, че ще направя всичко възможно, за да не тъгуваш повече по родния край, да не се измъчваш за родителите си. Ще видиш, много скоро всички ще бъдем заедно!

Барбара Лайтнер шумно и демонстративно въздъхна. Никак не ѝ допадаха тези сантиментални изблици. Решителната ѝ натура жадуваше за действие.

— Имате още четири седмици на разположение — напомни рязко. — Няма защо отсега да изпадате в меланхолия. Освен това е крайно време да се издокарате. След час гостите ще пристигнат. Анета, ти ми обеща да подредиш масата! Мисля, че можем да седнем в градината. Фриц ще бъде така добър да изнесе столовете. А ти — обърна се тя към мъжа си, който я наблюдаваше с усмивка, — се погрижи за напитките! Какво ли не изприказвахме и щяхме да забравим за гостите! За мен остана най-сложното. По най-бърз начин трябва да вкарам момчетата в банята.

Бертолд Лайтнер погледна с нямо обожание своята малка и решителна жена. Само с няколко думи тя сложи край на спора и вдигна настроението. Командващият си го биваше. Издаде заповедите си и се скри в къщата. Редниците облекчено се разсмяха и всеки се залови с работата си.

А Фелицита ги гледаше как тичат и възторжено размахваше ръчички.

6.

Появяването на младия лекар в Кесум предизвика сензация. Никой не знаеше как се е стигнало до това решение, никой не познаваше новия доктор. И това естествено възбуди духовете, правеха се какви ли не предположения, догадки. Хората разбираха, че техният стар доктор е изморен, че помощта на младия ще е от полза за всички. Но не забравяха, че и Анета Йенсен учеше за доктор и се чудеха... Защо не бяха почакали тя да завърши, защо привличаха друг човек? Това не разбираха...

Но нещото вече се беше случило и те в края на краищата нямаха вреда. Напротив! Младостта на доктора беше едно неочаквано предимство. Не че предаваха своя лекар, но често се случваше доктор Йенсен да не успее да се яви навреме на мястото, където са го повикали или да е така уморен, че да се налага първо да отдъхне и чак след това да окаже помощ. Доктор Йенсен остаряваше. Хората го обичаха, бяха разчитали дълги години на него и искаха да го виждат грижовно надвесен над болничната им постеля, него да виждат, не чужденеца, който на всичко отгоре не разбираше диалекта им, но... Но от друга страна младият доктор ходеше бързо, беше винаги любезен и май разбираше от занаята си. Това се усети бързо и жителите на Кесум някак се примириха с доктор Лингенер. Не беше един от тях, но бе полезен.

Той продължаваше да буди любопитство, шушукаха зад гърба му, но започнаха и да поздравяват почтително. Най-много се хвалеха с новия доктор обитателите на близкия старчески дом. Доктор Йенсен го представи, придружи го на две-три визитации и изцяло остави старците в ръцете на Фриц Лингенер. А Фриц поначало се разбираше със стари хора, умееше търпеливо да изслушва оплакванията им, не се сърдеше на изчерпателните, подробни описания на болезките им. Освен това знаеше някои нови средства и лекарства, които им действаха добре. Така за кратко време той стана желан гост в

старческият дом в края на селото. Голямата къща, от чийто прозорци се откриваше чудна гледка към обширните поля и ниви.

От старческият дом хвалбите се прехвърляха някак от само себе си в селото. Никой не отдаваше внимание на пропагандната дейност на леля Агнес, която въпреки осемдесетте си години, се занимаваше с ръководството на дома. Тя не се признаваше за стара и нямаше нищо чудно в дружбата ѝ с младия пришелец. Той естествено обсъждаше професионални проблеми със старата дама. И защо това да не става в жилището на госпожицата? Чиста случайност си беше, ако срещне там съпругата на доктор Йенсен.

Не, никой, абсолютно никой, не подозираше интригата, на никой през ум не му минаваше, че двете уважавани дами са способни на подобна игра. Най-малко пък можеше да го допусне доктор Йенсен.

Той прие добре и със симпатия младия лекар. Отначало го вземаше в колата си, представяше го на пациентите, запознаваше го с околността, с обичаите, традициите, характерите на хората. Фриц Лингенер бързо възприемаше и много скоро хората свикнаха да го виждат да обикаля района с велосипед. Колелото на Анета, отдавна забравено в избата.

Разрешението се оказа добро за всички. Така работата беше разпределена по равно, а и Фриц направо се влюби в тези самотни обиколки на кисумския край. Така можеше много по-добре да опознае крайбрежието, родното място на Анета и то все повече му харесваше. Независимо от това, че всичко му беше чуждо — маниерите на хората, говора, начина на живот. Непознатото го привличаше, привличаха го безкрайната шир на полето, изгледа към морето, приливът и отливът, които бяха нещо съвсем ново за един човек от вътрешността на страната, крещящите чайки, рибарските лодки с техните тъмни платна, килнатите от вятъра дървета, растящи като по чудо от двете страни на правите като конец улици и пътища с настилка от червени тухли. Всичко му изглеждаше старо, стабилно, опазило се във времето и... много интересно.

Фриц Лингенер неуморно обикаляше, гледаше, учеше се. Понякога се питаше дали ще съумее да се приспособи към този непознат за него малък свят, дали ще го приеме като свой... Защото, ако нещата се развиеха според плановете на госпожа Ангелика и чудната леля Агнес, той щеше да живее в този край, сред тези хора.

Защото Анета я чакаха и те двамата трябваше да поемат и продължат работата на доктор Ян Йенсен, на бащата.

Бащата!

Като става дума за бащата, той... той беше оригинал. Посрещна и прие любезно младия си колега. Разговаряше с удоволствие с него по тясно специални въпроси, почти го изпитваше, за да разбере нивото на подготовката му и чакаше с нетърпение деня, когато трябваше да посетят острова. Там имаше клиника, нещо като санаториум за астматици и управителят му беше близък. Изобщо като колеги старият и младият доктор се разбираха. Но имаше нещо, което не позволяваше на по-стария да се отпусне, да намали дистанцията.

Това потискаше Фриц Лингенер и той опита да поговори с госпожа Ангелика, с която веднага се бяха сблизили, обикнаха се.

— Имаш известно право, Фриц — каза му тя една вечер, когато се бяха събрали на редовната си среща при леля Агнес. — Не е типично за него, повярвай ми. Аз също забелязах, че става някак друг, когато разговаря с теб, някак напрегнат и дълго мислих на какво се дължи това. Може да ти прозвучи нелепо и смешно, но според мен той се чувства несигурен с теб. Пак ти казвам, че това е по-скоро усещане, нямам нищо конкретно като пример. Познавам моя Ян. Той с радост би дал повече от себе си, но се страхува да се разкрие напълно.

— Според мен е друго — обади се леля Агнес. — Нашият добър и в същото време опърничав Ян вече те обича, но все още не иска да осъзнае това. Кой знае какво си въобразява, може би, че ще накърни някак достойнството си, ако така бързо приеме един млад човек. Тук хората са заключени с много катинари.

Добрата, мъдра леля Агнес! Дамата улучи право в целта! Лицето на госпожа Ангелика просветна, очите ѝ засияха.

— Браво, лельо Агнес! — извика развълнувано тя и прегърна старата дама. — Само да стане така, че осъзнаването да заработи в наша полза! Как да го накарам да се осъзнае по-бързо? Сърбят ме ръцете, езикът ми не слуша, мога с две думи да направя удара и да сложа точка на цялата история, но... Дали Фриц да не се разкрие пред татко? Искам си внучката...

— За бога! — пламна леля Агнес. — Да не си полудяла, Ангелика? Още е твърде рано. Ян трябва да свикне с Фриц, така че да не може без него. Нали знаеш, че той първо избухва и след това мисли!

А Фриц ще трябва да подхваща и други разговори, стига са затъвали само в професионални теми, скучно е.

— И Анета ме посъветва да направя същото — сподели младият лекар. — Беше се спряла подробно на този въпрос още преди две-три писма. Само че съвсем не е така лесно да се приближиш до този затворен човек, да опознаеш неговия душевен мир. Той просто не допуска никого. Веднъж вече опитах. Но той моментално смени темата. Аз съм по-младият, не е прилично да се натрапвам.

— Да-а — проточи замислено леля Агнес, — не е лесно. Но да се сближиш с някого, това означава да напипаш и слабото място в душата му. Няма нищо лошо в това, не го правиш от корист. А кое е неговото слабо място? Ти, моя добра Ангелика, и Анета. Така мисля.

Младият мъж се изчерви.

— Значи трябва да насочвам разговора към Анета, така ли? — попита смутено. — Това е прекрасно, но не знам ще се справя ли. Съвсем скоро пропуснах такава възможност. Когато чух от устата му „моята дъщеря Анета“, сърцето ми просто замря. Умирах от ужас, че ще се издам, че ще познае по очите ми и... мълчах. Мигът бързо отлетя и докторът заговори за нещо друго.

— И кога стана това? — заинтересува се госпожа Ангелика. — Не си споменал...

— Ами... глупаво е, знам, но някак се притеснявах — сви рамене Фриц. — Чак сега разбирам какво значи това за един баща. Аз обичам да говоря за Фелицита, а при доктора обърках нещата, забравих че и той е баща и изобщо пропуснах подходящия момент.

— Е, не го приемай толкова навътре — утеши го лелята, — има време и щом вече знаеш, няма да пропуснеш следващата възможност. Ти трябва да помогнеш, мила — обърна се към госпожа Ангелика тя, погали ръцете ѝ.

— Ти знаеш как да подхванеш и насочиш разговора към Анета и въобще да подтикнеш нещата в желаната посока.

— Лельо Агнес, ти си истинско чудо! — възкликна госпожа Агнес. — Знаете ли, сетих се за нещо, имам смътна представа как да подхвана нещата. Но първо трябва да ви предам един разговор с Ян. — Два чифта очи се насочиха към нея и тя заговори по-бързо: — Всичко се разви по следния начин. Тъкмо бяхме получили писмо от Анета, от онези, официалните, и Ян го четеше някак прекалено съсредоточено.

После ми каза, че щяло да е много хубаво, ако тя отскочи за малко у дома. Смяташе, че може да си даде малка почивка за няколко дни, седмици. Този път пренебрегна дори и стажа ѝ, клиничните занятия. Посочих му друг пасаж от писмото, в който Анета пишеше, че имат много работа, защото нямали достатъчно обслужващ персонал, попитах защо иска тя да си дойде точно сега, защо, след като си има помощник? И знаете ли какво ми отговори? Сопна се чисто в негов стил и ми каза, че лично той нямал нужда от помощ, че дъщеря му трябвало да научи нещо тук, на място, че било важно за нея. И то е как младият лекар да обикаля болните, да се грижи за тях. Не можах да скрия учудването си. Казах му, че тя знае, че от години е ходила с него при пациентите и че няма защо да прекъсва занятията си заради това. А той... той заяви, че трябвало да се запознае с начина на работа на доктор Лингенер, защото бил „човек със способности“. Така че ти си оценен, Фриц, получил си най-висока оценка. Следва най-интересната част от разговора ни. Аз му казвам: „Той сега започва, Ян, ще бъде тук цяла година“. А той: „Как мога да съм сигурен? Такъв мъж, такъв кадърен медик и изобщо симпатичен човек, можем ли да знаем къде и как ще го привлекат. Сигурно и жените го харесват. Няма да мине много време и някое от тези създания ще го отмъкне“. Вероятно съм го гледала доста озадачено, защото той се обиди, попита ме не можем ли поне веднъж да поприказваме за някой млад човек и вече сърдит, обяви, че излиза, че ти, Фриц, оставаш да дежуриш на телефона, нали си спомняш, чакайте да се обадят от Глесенхоф, за родилката...

— О, майко! — прошепна развълнувано Фриц и се наведе над ръката на госпожа Ангелика, целуна я. — Това... може да значи...

— Само едно — добави тържествено леля Агнес, — той те обича! Харесва те, момчето ми, и си прави тънки сметки. Да ти кажа ли какви?

— О, не, не, моля! Би било твърде хубаво — блеснаха очите на Фриц. — Да сложим най-после край на това вечно треперене и страх, на измамата. Но не искам добрият край за нас да нарани него, разбирате ли? Няма да го допусна. Заради неговото себеуважение не трябва да позволим това. Не бих искал да си мисли, че е станал смешен или нещо подобно, не, не бих искал да... Е, не знам как да го обясня, но се чувствам съвсем безпомощен.

— И аз, момчето ми — усмихна се кротко госпожа Ангелика и погали с любов сведената глава. — Но постигнахме толкова много, трябва да измислим нещо, да се справим и с последното препятствие. И, разбира се, ама, разбира се, ще внимаваме, няма да прибързваме! В противен случай с един замах можем да развалим всичко и да си останем само с мечтата за така желаната хармония.

Тайното съвещание приключи без конкретно решение. Но все пак нещата се изясняваха и към Анета полетяха писма, пълни с радостни вести. В Бидерщед бяха много въодушевени. Барбара, чийто оптимизъм никога не отслабваше, вече правеше планове за една късна есенна ваканция. Под нейно влияние Анета си представяше срещата с баща си, умиляваше се до сълзи пред въображаемата картина как дядото прегръща внучката и честичко си бършеше сълзите си, но това бяха щастливи сълзи. Изобщо събитията в Кесум се развиваха от добре по-добре. В Бидерщед чакаха развръзката с нетърпение.

И никой не подозираше, че над главите им се трупат мрачни облаци, никой не очакваше бедата, коварния удар на съдбата, който заплашваше да унищожи крехките крила на надеждата.

Всичко започна в една свежа лятна утрин. Анета тръгна с велосипеда към града с някакво странно предчувствие, че там някъде дебне бедата, че злата съдба е заложила капан. Не можеше да си обясни на какво се дължи това. Беше се събудила с ведро, приповдигнато настроение. В чантата ѝ бе скътано писмото на Фриц, в което той подробно описваше последния разговор в дома на леля Агнес. Беше го чела и препрочитала десетки пъти, бе плакала от вълнение, будувала дълго, заета с мисълта кога най-сетне ще се стигне до щастливия завършек, как да помогне.

Часовете в клиниката отлетяха неусетно. Работният ден на студентите беше приключил, но в три часа ги събираха при главния лекар и там трябваше да дадат отчет за състоянието на някои пациенти, към които той проявяваше специален интерес. Значи имаше време и Анета реши да хапне някъде, да направи някои покупки и така към пет часа да си тръгне към лесничейството, при малката Фелицита, Фели или Фи, както я наричаха, която през целия ден се намираше под ласкавото крило на добрата Барбара.

Тя вървеше бавно по напечената улица, криеше се в сянката и пак мислеше за писмото, за Фриц. Канеше се да хапне набързо в

малкия локал, където беше хладно, където цените бяха умерени и където можеше отново да прочете писмото. Цяла сутрин се бе въртяла между болните, имаше страшно много работа и все пак нито за миг не забрави прекрасното, изпълнено с надежди писмо на Фриц. Точно желанието да го прочете още веднъж я прати в капана, накара я да седне край една малка масичка в хладния локал. Там беше като оазис и тя изведнъж реши, че може някак да отпразнува хубавата новина, да си поръча нещо по-особено.

Поръчката беше дадена и младата жена посегна към писмото. Четеше задълбочено, когато ѝ донесоха супата. Спомняше си всеки ред от писмото, докато ядеше с апетит и предвкушаваше насладата от основното ястие, което се състоеше от печени дробчета с гъби и огромния сладолед, с който, така поне си мислеше, щеше да предизвика завистта на околните. А като се сети за завист, реши да се отбие в сладкарницата и да купи от пълнените с марципан бонбони, известни, кой знае защо, като Моцартови. И Фели щеше да получи подарък, едно плюшено мече — ръчичките на дъщеря ѝ хващаха здраво и тя отдавна се нуждаеше от подобна играчка. Все някак щеше да се справи с намалените средства. Представяше си колко ще е сладко бебето на снимка с това мече, как ще му се радват там, в Кесум. Фриц беше занесъл някои снимки на Фи. После Анета довърши делото и изпрати нови, а оттам постоянно искаха още и още.

Анета загребваше от десерта, отдадена изцяло на удоволствието и не обръщаше внимание кой влиза и излиза от локала. Не забеляза и двете момичета, които по едно време се настаниха в съседното сепаре. Беше така погълната от себе си, от щастието и надеждите си, пръстите ѝ докосваха писмото на колените ѝ и нищо друго не я занимаваше.

Прохладата прогонваше напрежението, мислите летяха към Фриц и тя не забеляза, че е наблюдавана, че говорят за нея. Девойките изглеждаха съвсем младички и симпатични, въпреки силно гримираните им лица. И двете бяха с модерни прически, с къси полички и светли блузки с големи деколтета. Едната, по-едрата, с червеникаворуса коса, изписани вежди и натежали от грим клепачи, беше приковала очи в Анета. Разглеждаше я все едно под лупа. После се обърна към приятелката си:

— За нищо на света не мога да повярвам! — прошепна възбудено. — Това не е никаква госпожа Лингенер, а Анета Йенсен от

Кесум, дъщерята на нашия доктор. Мислиш ли, че няма да разпознай нейното лице, помня добре високомерното ѝ изражение, как бих могла да го забравя?

— Защо я мразиш толкова? — попита любопитно другото момиче. — Може да е дъщеря на вашия лекар, но аз я познавам като госпожа Лингенер — каза уверено то. — Срещам я всеки ден в клиниката. И не бих казала, че е толкова надменна. Напротив, винаги е любезна с помощния персонал. В отделението я обичат.

— Любезна! — изсъска по-едрата. — Това надутото същество любезно! Много добре познавам Анета Йенсен и ти вероятно се заблуждаваш, бъркаш я с твоята госпожа Лингенер. Анета не е омъжена. Майка ми чисти у тях и щеше да знае, ако има нещо такова. Преди четири седмици си бях у дома, изобщо не стана дума за сватба в докторския дом. О, Йенсенови нямаше да премълчат, ако имаше нещо, щяха да го отпразнуват по най-помпозния начин! Цялото село щеше да знае.

— Мисля, че се заблуждаваш, Зелма — държеше на своето дребничката. — Моята доктор Лингенер е омъжена поне от година. Познавам мъжа ѝ. Той също работеше при нас в клиниката. Сега е някъде другаде, изчезна съвсем внезапно.

За миг червенокосата застина, погледна изумено приятелката си. После се приведе и пак втренчи очи в замечтаната жена срещу тях.

— Не, това е тя, Анета Йенсен! Сега ще ти докажа!

Решението беше взето светкавично. Дребничката не можа да осъзнае какво става, когато приятелката ѝ вече стоеше пред съседната маса.

— Здравей, Анета! — поздрави разпуснато. — Видях те и си помислих, че...

Големи, изплашени очи се сблъскаха с очите на Зелма Дирксен. Ръцете машинално се сплетоха, опитаха се да скрият тънкия златен пръстен, скромната халка на дясната ръка, подаръкът от майката на Фриц. После паниката беше овладяна и дойде хладният отговор:

— Добър ден, Зелма.

Протегнатата за поздрав ръка не беше забелязана.

— Още ли учиш тук? — поиска да разбере Зелма Дирксен.

Анета кимна. Питаше се какво може да иска от нея това момиче, търсеше начин да се отърве от нея. Но Зелма не се впечатли от

сдържаността и нямаше намерение да си тръгва. Инстинктът ѝ подсказваше, че докторската щерка е изплашена, а и знаеше защо. Напълно понятно, като се има предвид какво е семейството ѝ, старият доктор Йенсен. „Няма да избягаш лесно, скъпа моя Анета — закани се Зелма Дирксен, — няма да стане! Срещата ти е неприятна, всичко е изписано на лицето ти, но ще търпиш... Ами ако има нещо вярно в приказките на Елзе?“ Червенокосата потрепери от зловна радост. Щеше да е чудесно! Образцовото докторско дете, давано постоянно за пример на другите, не толкова образцовите, и... таен брак. Страхотно! Божата кравичка си имаше тайни от родителите...

На лицето на Зелма Дирксен цъфна нагла усмивка.

— Работя тук — похвали се тя. — Мястото е много хубаво...

— Така ли?

Очевидното безразличие не смути червенокосата.

— Да, първа продавачка съм в модното ателие „Румпф“. Днес имам свободен ден.

— Майка ти сигурно се радва, че...

— Наистина се радва — потвърди важно момичето. — Ходих си преди четири седмици, един познат ме откара с колата си. Занесох ѝ една модерна рокля и...

Анета беше успяла да измъкне халката и припряно бърникаше в чантата си, криеше я.

— Преди четири седмици ли? — попита разсеяно и рязко се изправи. — Моля да ме извиниш, но трябва да вървя. Нямам време.

Постъпката ѝ беше груба, знаеше, че ще се приеме като предизвикателство, но не можеше повече да стои до това момиче. Остави изумената Зелма край масата и тръгна към бара, за да плати. Владееше я само една мисъл — по-скоро да се махне, да избяга. Навън жегата беше непоносима, но тя се луташе по опалената от слънцето улица и... трепереше от студ. Трябваше доста да повърви, докато се успокои и започне да разсъждава нормално. Какво толкова се беше случило? Една неприятна среща. Бе принудена да размени няколко думи със Зелма Дирксен и толкова. Знаеше каква интригантка е, но нали пръстенът беше на сигурно място, защо да се страхува? Да, държа се глупаво, изплаши се от една случайна среща. Но имаше и нещо друго, една внезапна мисъл, която мина като светкавица през главата ѝ: На какви тънки нишки се крепяха нейната тайна, щастието!

Една глупава случайност и всичко можеше да пропадне. Баща ѝ можеше да научи... Да, неприятната среща поне подсказа едно — крайно време беше да приключат с потайностите. Не искаше дори да си помисли, че баща ѝ може да научи за нейната женитба от други хора, от личности като Зелма, които от любов към клюката или от злоба биха могли да го унижат, да го накарат да се срамува от дъщеря си. Тогава той нямаше да ѝ прости и щеше да е съвсем нормално да не го направи.

Тази среща беше едно предупреждение, едно навременно напомняне да не разчита повече на добрия случай. Наивно бе да се смята, че с изчакването и премълчаването ще се постигне нещо, ще докаже правотата си или невинността. Бяха мълчали и бяха станали виновни. Това трябваше да разберат майка ѝ и добрата леля Агнес. И колкото по-бързо, толкова по-добре. Всъщност трябваше да се действа незабавно, но как, как да постъпят?

Анета бягаше... И колко ли щеше да е ужасена и потресена, ако се беше обърнала. Поне веднъж, ако се бе огледала. Защото Зелма Дирксен я беше последвала.

— Този път няма да ѝ дам да се измъкне — предупреди тя приятелката си. — Главата си залагам, че крие нещо. О, предчувствам как ще се заям с нея, с цялото ѝ роднинско котило! Това ще е най-хубавият ден в живота ми... Да ги видя унижени, засрамени... Можеш да ме почакаш тук.

Дребничкото момиче я спря.

— Недей, Зелма, не се занимавай! Такава симпатична съпругеска двойка! Млади са, обичат се, ще е...

Червенокосата поклати глава, отскубна се от ръката на дребничкото момиче и забърза след Анета.

Младата жена не подозираше нищо. Беше успяла да се овладее донякъде и вече по-спокойно решаваше какво да прави. Вечерта щяха да обсъдят положението с Барбара и Бертолд, после щеше да се обади на майка си по телефона, да я предупреди. Всеки четвъртък тя беше в дома на леля Агнес. А може би и Фриц щеше да е там? Не трябваше да показва паника, но се налагаше да побързат. Баща ѝ обичаше Фриц... Ако му кажат, ако си поговорят, то...

Тази неясна мисъл ѝ вдъхна надежда. Дори се сети пак за покупките, които бе решила да направи. Тъкмо беше пред магазина. И

защо да не влезе? Какво лошо имаше в това?

Минутното колебание даде възможност на преследвачката да заеме изгодна позиция. За Зелма Дирксен беше много лесно да наблюдава някогашната си приятелка от родното село. Приятелство, което сама бе проиграла и затова беше толкова озлобена. Червенокосата не знаеше какво иска да научи, просто вървеше по стъпките на Анета и душеше. Приличаше на куче, на вълк, тръгнал по следата, вълк, който няма намерение да изпусне жертвата. И нямаше защо толкова да се крие, защото Анета не подозираше присъствието ѝ. Тя бързо направи поупките си и се насочи към касата, за да плати. Тогава направи поредната грешка. Посегна за портмонето си и напипа венчалната си халка. Едно бегло движение и тя беше отново на пръста. Точно в този момент погледът ѝ попадна на щанда за детски играчки и тя се усмихна. Плюшеното мече за Фели! Как можа да забрави?

Лицето ѝ беше озарено с нежна, отнесена усмивка, докато избираше. Как можеше да забележи блесналите от любопитство очи, които следяха и най-малкото ѝ движение. Те откриха това, което несъзнателно бяха търсили — златния пръстен на дясната ръка. Устните подигравателно се свиха. Зелма Дирксен можеше да бъде доволна. Най-последно щеше да притисне омразното създание, да започне да го пече на бавен огън. Така значи Добродетелната Анета, докторската щерка, давана за пример на всички блудни дъщери в селото, не беше по-добра от тях. Таен брак... да, Анета Йенсен имаше съпруг, за който никой в селото, в това число и родителите ѝ, не подозираше. Ама че тиха вода! Можеше да ѝ изиграе шега, да нанесе съкрушителен удар, да уведоми надменните родители за авантурата на дъщеря им и да гледа отстрани, да се наслаждава на отмъщението. Да, да, можеше да си отмъсти, да изпита удовлетворение... Майка ѝ беше споменала нещо, май докторът поостарял и не се чувствал особено добре. Е, така удоволствието щеше да е още по-голямо за Зелма Дирксен. На злото щеше да отговори с по-голямо зло. Какво ѝ сториха те с онази смешна история с парите от църковната каса... Всички подозираха общинския служител, всички бяха убедени, че той е извършил кражбата, докато не се намеси доктор Йенсен и... Нима беше нейна вината, че старата му майка се удави от мъка? Глупава, безумна бабишкера! Старицата наистина не беше с ума си, а всички изведнъж решиха, че тя, Зелма Дирксен, е отговорна за трагедията.

Направо да се скъсаш от смях! И най-лош от всички беше доктор Йенсен. Той разнищи историята, той я опозори. Годиците, прекарани в изправителния дом — още кипеше от гняв, като си спомняше за тях, — да, за тях пак беше задължена на доктора...

Зелма Дирксен чудесно щеше да се забавлява. Блясъкът в очите ѝ се засили. Хубаво нещо беше да се надзърта в чуждите тайни! Ами да, след откриването на халката последва още едно изумително откритие, страхотна изненада! Изглежда имаше и дете... Пелените, гащичките, играчката, те бяха достатъчно доказателство, за да се направи необходимия извод. Историята ставаше още по-пикантна. Може би тази надута гъска изобщо не беше омъжена? Докторската щерка и копеле! Ха, това беше невероятен шанс! Сложила си халката и си въобразява, че всичко е почтено. А колко неща се правеха, за да се заблудят другите. Най-вече персонала на болницата, хората, които се отнасяха така безкритично към представителите на по-висшето лекарско съсловие. Нека и те да разберат що за птица работи при тях. Госпожа Лингенер... Елзе май беше споменала, че въпросният съпруг е офейкал... Това също бе доказателство. Имаше дете, но не и съпруг... Кой не знае какви са мъжете? Нямахме никакъв господин Лингенер... А малцина познаваха така добре манталитета на селяните, както Зелма Дирксен. Тя щеше да се подготви както трябва. Бомбата щеше да избухне в подходящ момент и как само щеше да се смее, когато ненавистната Анета Йенсен бъде оплюта... Мълвата, о, мълвата беше чудесно отмъщение!

Мислите се блъскаха в главата на червенокосата преследвачка. Изведнъж ѝ хрумна, че би могла да извлече някаква полза за себе си и чак след това да се наслаждава на отмъщението. Анета Йенсен не изглеждаше на човек, който търпи лишения. Обиграното око на професионалист бързо откри елегантната кройка на роклята, скъпия плат, подходящите обувки, копринените чорапи, дори етикета на лекото яке, метнато на рамото на жертвата. Докторът добре се грижеше за недостойната си дъщеря. Колко ли щеше да струва тази дъщеря, ако Зелма Дирксен си отвореше устата? Доктор Йенсен заради уважението на другите вероятно щеше да защити единственото си чедо, но Анета? Тя можеше да се сплаши. Е, това донякъде щеше да намали ефекта от отмъщението, само че страхът щеше да помага. Не беше длъжна да информира ужасената жертва за крайните си намерения...

Жертвата нищо не подозираше. Мечето беше избрано, платено и поставено при другите покупки в чантата. Анета погледна часовника си и реши, че има време да изпие едно кафе в барчето на магазина. Но тъкмо се настани, тъкмо остави чантата и мястото до нея беше заето. Тя се вцепени от изненада. Трепереше с цялото си тяло, когато Зелма Дирксен заговори:

— Чудиш се, нали? Да се срещнем за един ден-два пъти! Как си играе с нас животът!

Смееше се нагло, гледаше нахално младата жена в лицето и се смееше.

— Изглежда не се радваш особено на присъствието ми — констатира издевателски. — А аз така се зарадвах да видя познат човек в този град. Тук съм от няколко седмици и, разбира се, ми е много приятно да поприказвам с човек от родния край. — Очите ѝ бяха приковани върху дясната ръка на Анета, върху пръстена и думите звучаха съвсем естествено, макар и произнесени с подигравка: — Какво виждам? Халка! Не я забелязах преди малко... Държеше си ръцете под масата. Криеш ли се? Може би не трябваше да я виждам? Ха-ха-ха, за заблуда ли си я сложила? Е, обкръжението си можеш да объркаш, но не и Зелма Дирксен... Добре си го измислила... Един вид морално оправдание за съществуването на детето, нали? За което, това вече зная със сигурност, никой в родния ни Кесум не подозира. Чудесна история!

Анета нямаше сили да помръдне. Зелма Дирксен даде поръчката за две кафета и продължи да я измъчва.

— Имам чувството, че се нуждаеш от солидна чаша кафе. Защо позеленя така? Не си много любезна. Присъствието ми те лиши от дар слово, нали не преувеличавам? Ха-ха-ха...

Злобният смях помогна на Анета да излезе от вцепенението.

— Какво искаш? — попита глухо тя. — Кажете веднага какво искаш от мен? Не си ме последвала, за да пием кафе двете.

— Умно дете! — ухили се другата и продължи със саркастичен тон. — Просто исках да си побъбря с теб, нали сме били приятелки.

— Ти го казваш.

Анета се владееше с мъка, но говореше спокойно, кръстоса дори поглед с блестящите, злобни очи на червенокосата. Но колко ѝ струваше това, само тя си знаеше. Гледаше я и чакаше. Нямаше как да

скочи и да избяга. Налагаше се да говори със Зелма, да разбере какво крои. Защото Анета беше съвсем наясно, че особата срещу нея вече е намислила някаква интрига, някаква дяволска игра, с която да я zlepостави. Нали я беше проследила, нали изложи пред нея предположенията си! Бягство бе изключено, в случая страхливото отстъпление нямаше да помогне. Принуждаваха я да води битка. Не открита, честна, почтена борба, а битка и то при условия, които ненавиждаше. Но как иначе да отговори на злобата, коварството, подлостта? Как да надхитри една отровна змия и да победи? Можеше ли да приеме тези условия? Всъщност имаше ли избор? Но... имаше и друго... отвращението, възмущението... Нямаше ли да ѝ попречат да използва същите средства, същите оръжия? И изобщо беше ли равна с това момиче, дъщеря на достойни за съжаление родители, на една бедна майка и баща, останал завинаги в морето? Само небето можеше да ѝ помогне да се справи със Зелма Дирксен.

— Вече си разбрала, Зелма — заяви студено младата жена. — Вече знаеш, че имам съпруг и дете, какво друго искаш? Причините да държа това в тайна не те засягат. Кажи ми какво искаш. Нямаше да ме преследваш и в магазина, ако не искаше нещо. Какво е то?

— О, ти улесняваш нещата! — ухили се другата. — Приятно е както за мен, така и за теб, че веднага си призна, фактите не се отричат, глупаво е. Е, какво ще ми дадеш, ако премълча откритието си, ако си затварям устата?

Зелма тържествуваше. За миг спокойствието на Анета я смути, но само за миг. После всичко се промени. Надмощието беше явно, можеше да се забавлява.

„Значи такава била работата — помисли си Анета. — Изнудване, едно малко изнудване и нещата се уреждат. Зелма винаги е била алчна, настървена за пари, никога не е имала скрупули по отношение на това как ги придобива. Важното е да ги има...“ Това ли беше изходът? Ако дадеше пари, щеше ли да спечели отсрочка?

— Е, какво толкова! — продължи нахално Зелма. — Едната ръка мие другата и...

— Наричай нещата с имената им, моля — прекъсна я Анета. — С какво да заплатя мълчанието ти?

— Знаех си, че ще се разберем! — изсмя се Зелма и побърза да смръщи вежди, да си придаде вид, че обмисля нещата. — Ами... Да

кажем, че като начало имам спешно нужда от петстотин марки...

Тя наистина се нуждаеше от тези пари. Приятелят я беше напуснал, роклята от колекцията не бе платена и ако шефът усетеше това, щеше да стане неприятно, много неприятно.

Анета разсъждаваше напрегнато. Петстотин марки! Нямахше толкова пари. Двадесет марки, толкова бяха скътани в портмонето ѝ. Чекът на баща ѝ щеше да пристигне през следващата седмица, но пак нямаше да е достатъчен. Беше хваната в капан и все пак не се издаде, отговори с ледено спокойствие:

— Ще ги имаш. Приемам предложението ти. Ти, разбира се, не очакваш да нося толкова пари със себе си, нали? Бих могла да ти ги набавя до... до...

Тя трескаво търсеше подходяща дата. Трябваше да печели време, поне няколко часа. Изведнъж я осени една малко авантюристична мисъл и погледна часовника си. После вдигна очи и потръпна от алчността и нетърпението, изписани на лицето на противничката.

— До довечера — каза смело. — Ще имаш парите довечера.

— Кога точно?

— Не мога да се върна в града преди девет — обясни спокойно Анета. — Живея извън града. Около девет и тридесет бих могла да те чакам на гарата. Да кажем в чакалнята. Устройва ли те?

— Не съвсем — светнаха злобно очите на Зелма Дирксен. — Бих искала да ги получа веднага. Как мога да съм сигурна, че...

— Съжалявам, но не мога да ти помогна — отсече Анета. — Никой не мъкне такава значителна сума със себе си, ако, хм-м-м, не му трябва за специален случай.

— Така е — трябваше да се съгласи червенокосата. — От друга страна кой може да ми гарантира, че ще дойдеш? А ако не го направиш...

— Никой, права си. И няма защо да ме заплашваш, разбрах намека.

— Ами че ти си умничка, знам това! Можеш да бъдеш съвсем сигурна какво ще стане. Ако по някаква причина не дойдеш, сензационната новина моментално ще полети към Кесум!

— Ще дойда — увери я Анета. — Винаги държа на думата си, а и ти ме държиш в ръцете си. Не бих желала точно чрез теб да стане

известно това, което по лично мои причини крия. Трябва ми още малко време.

— Къде живееш всъщност? — попита коварно Зелма. — Мога да те придружа, ей така за застраховка. Така ще спестим срещата довечера. Няма да е от най-приятните.

Анета с мъка потисна тревогата.

— Няма смисъл — каза бързо и пое дъх. — Няма да заминавам веднага. Имам още работа в клиниката и чак тогава ще пътувам за...

Тя назова едно селище в противоположна на Бидерщед посока и дори издържа на недоверчивия поглед на мъчителката.

— Имам работа там — обясни невъзмутимо. — След това ще се върна в града. При детето. Трябва да се погрижа за него. Редът на парите ще дойде след това. Да не искаш да ме следваш навсякъде като сянка? Държиш ме в ръцете си, задоволи се с това. Не мога да избягам, хваната съм в капана.

— Съвсем точно казано. Това събужда приятни чувства.

— Ами радвай им се! Радостта ще подслади нетърпението ти, времето до десет ще мине по-леко.

— Подигравката няма да свърши работа! — предупреди злобно другата. — Още по-малко надутата ти физиономия. Този път аз съм тази, която те превъзхожда и ще стане много лошо, ако не си точна или дойдеш без парите. Мога да стана много злобна, щом разбере, че някой се опитва да ме изпързая. Така че внимавай!

Анета се въздържа от отговор, остави една монета на масата и подхвърли през рамо.

— До довечера.

Беше спечелила един рунд с невъзмутимото си излизане, бе оставила едно слисано същество зад гърба си, но какво от това? Анета машинално ускори ход. Скочи на ескалатора, прекоси бързо партера и този път не пропусна да се огледа. Нямаше никой след нея. Тя махна за такси и помоли да я откарат на гарата. Беше уверена, че ужасното момиче не я преследва. И смътната представа какво да предприеме започна да придобива по-ясни очертания в съзнанието ѝ. Първо, колоквиумът щеше да мине без нея. Второ, незабавно трябваше да телефонира на Барбара.

Младата жена се промъкна като сянка в полупразната зала на гаровата чакалня, избра кабина, откъдето можеше да наблюдава

редките пътници. Умираще от страх, че въпреки всичко са я проследили. Ръцете ѝ трепереха, докато вадеше монетите и от гърдите ѝ се откърти дълбока въздишка, когато чу гласа от другата страна. Какъв късмет! Обаждаше се жената на лесничея...

— Барбара — започна с трескава бързина, — моля те не ми задавай въпроси, само слушай! Стана нещо ужасно, разкрита съм... Моля те, вземи колелото на Бертолд и ела веднага, чакам те на гарата. Хвърли някоя дреха в малкия куфар и вземи достатъчно пари, за да си купя билет до Кесум. Няма да успея за влака в четири, но на другия в шест трябва да се кача на всяка цена. Кажи на Лиза да не се отдели от количката на Фи, да не я оставя и за минута сама, докато те няма. Моля те! Страховете ми не са напразни, уверявам те. Виж, ако побързаш, ще можем да обсъдим нещата тук, на гарата...

— Ще направя всичко, което ми каза — долетя спокойният глас на Барбара. — Само не изпадай в паника. Мисля, че ще мога да открия Бертолд и ще го пратя вкъщи. Всичко ще е наред, след час съм при теб, на гарата.

Анета си отдъхна. Знаеше, че може да разчита на Барбара. Сестрата на Фриц беше решителна личност, не си губеше времето в празни приказки, а действаше.

А тя, какво можеше да направи тя? Предстоеше ѝ нещо страшно. И вече трепереше. Естествена реакция на напрежението, което беше изживяла, подготовка за другото, което предстоеше. Нямахте сили да стои права и се промъкна в един отдалечен ъгъл, сви се там с чаша кафе в ръка. В магазина не можа да преглътне и глътка. Владееше я само една мисъл — да се махне, да избяга от ужасното момиче, което заплашваше да разруши щастието ѝ, което искаше да унищожи баща ѝ. Тя нямаше да позволи това да се случи. Щеше да изпревари злото, щеше да бъде до баща си, ако Зелма Дирксен реши да говори, да си отмъсти. Вече нямаше време за изчакване на благоприятния момент, възелът трябваше да бъде разсечен веднага, тайната — разкрита, преди да е станало късно. Нямахте да позволи низостта да вземе връх и баща ѝ да не знае къде да се дене от срам. Само той единствен не знаеше. Това, разбира се, щеше да го обиди, можеше да остане все така непреклонен, но нейното място беше вече до съпруга ѝ. Те двамата трябваше да защитят любовта си, да поемат отговорността за постъпката си. И да направят всичко възможно да оневинят добрата ѝ

майка. Направиха я съучастница в една игра и тя се съгласи, защото я обичаше, обичаше и Фриц, внучката. Но повече не можеха да продължават така. Анета не искаше да живее в лъжа, не искаше да обижда своя своенравен баща, да измъчва майка си, леля Агнес, Фриц. Затова трябваше по най-бърз начин да се озове в Кесум. Там, където щеше да стане голямата разправия.

7.

Анета чакаше и се измъчваше. Не можеше да си обясни защо всъщност се стигна до това положение, защо иначе умната ѝ майка подсказа това оказало се в крайна сметка нелепо разрешение на въпроса. Трябваше открито да защити любовта си. Но загнездилият се от детство страх от деспотичния баща я накара да отстъпи, да се свие в черупката си. Тя обичаше баща си, но не разбираше стремежа му да властвува в семейството си. Това угнетяваше и майка ѝ. Тя някак си се бе приспособила, търсеше своите вратички, не Анета. И все пак беше ли страхът извинение за лъжата, за измамната игра? Прояви малодушие и сега плащаше за него. А какво ли я очакваше в Кесум?

Владееха я мъчителни, разнищващи до дъно душата и мисли, не намираще нито изход, нито оправдание за себе си и изглежда това се беше отразило на лицето ѝ, защото и Барбара се изплаши.

— Боже мой, Анета! — стресна я гласът ѝ. — На какво си заприличала! Нима до такава степен си разстроена от тази идиотска среща? Не бива да падаш духом! Не са ти потънали гемиите, Бертолд поръча да ти кажа точно това. И още, че цялата работа само на половина е толкова лоша. Ще се справим, с един замах ще сложим край на зловредната дейност на това долно създание, което си е едно истинско удоволствие!

— Ох, не знам! — каза жално младата жена. — Всичко трябваше да стане другояче, по друг начин...

— Хайде и ти, станалото станало, няма как да го поправиш — не се предаде Барбара. — И без надгробни слова, вредни са за здравето. Забрави ли, че нямаште друг избор? До вчера всичко вървеше от добре по-добре и сега ще се оправим. Ама че работа, човек да го е страх от котка да не му пресече път!

— Тази котка пресече нашия път още в началото, Барбара...

— Голяма работа! Ние пък ще се оправим, въпреки това.

Малката жена на лесничея не се предаваше лесно. Тя решително хвана Анета за ръка и я поведе като дете към кафенето. Там дребната

женица даде поръчката със звучен глас, който накара келнера да подскочи:

— Две кафета, моля! Горещи! Не, нищо повече. Другото го нося със себе си. — Тя измъкна от чантата си един благоухаещ пакет и усмихнато обясни: — Кейкът е още топъл. Извадих го от фурната, след като се обади по телефона. Благодаря, господине — обърна се към келнера, — ще опитаме от нашия сладкиш. Хайде, скъпа, трябва да го опиташ. И престани да се тревожиш, Фели е в добри ръце, на сигурно място. Бертолд ще остане при нея, а довечера пристига майка, ще постои цяла седмица. Виждаш ли, и злото води към добро. Няма да намериш по-сгоден случай за излизане от цялата тази заплетена история. Направи ми това удоволствие, не приемай нещата толкова трагично. Имаш като преднина няколко часа. Да не мислиш, че тази особа ще хукне веднага след теб? О, не, тя ще чака парите! А после няма да може да се обади веднага по телефона. Как да го направи посред нощ? Каквото и да дойде утре, ти ще си там и ще знаеш как да го посрещнеш. Двамата с Фриц трябва да решите какво да направите, ще се съобразявате с обстановката. И повярвай ми, сега няма да помогнат нито угризенията, нито оплакването и треперенето. Твоят скъп баща не може да ви откъсне главите. Ще погърми, ще потрещи и бурята ще премине. Една буря при всички случаи пречиства въздуха. Слънцето грее много по-ярко след това. Лично на мен една такава буря щеше да ми хареса, аз също обичам да погърмя от време на време. Само че няма полза от моята намеса. Освен това баща ти съвсем не изглежда така зъл на снимката. Приеми всичко като спортно състезание и се стегни. Чуваш ли, Анета?

— Господи, Барбара! — възкликна младата жена и направи опит да се усмихне. — Човек ще реши, че срещата със Зелма Дирксен е най-доброто, което можеше да ни се случи.

— А защо да не го приемем и така? Във всички случаи тази малка гадина ни подтикна към действие. Кой знае още колко щяхме да се размотаваме, да чакаме най-подходящия момент. Няма подходящ момент, ако не си го създадеш сам, мила моя. Наистина трябваше да се случи нещо такова, за да се измъкнете най-после от дупката, в която сте се скрили. Стига толкова! А сега да се насладим на кафето. Това, че вече си пила не се брои. Хареса ти сладкиша ми, нали? Другото можеш

да занесеш на брат ми. Може би моят роднински поздрав, макар и натрошен, ще го направи малко по-смел. Така де, нали е мъж!

Барбара сладко преглътна. И на нея ѝ беше вкусно. И тя имаше нужда от кафе. А докато отпиваше от благоуханната течност, се сети за още нещо.

— Щом се върна, ще се обадя на майка ти — проговори с пълна уста. — Нали днес е четвъртък, значи ще е у леля ти Агнес. Ще я предупредя, а по-нататък тя си знае работата. Вероятно Фриц ще те посрещне. Впрочем кога ще пристигнеш?

— Съвсем рано, към пет сутринта. Ако успея за всички връзки...

— Аз ще ти ги поръчам — обеща с усмивка Барбара и след кратък размисъл попита: — Как всъщност изглежда тази фатална Зелма Дирксен?

Беше успяла едновременно с въпроса да побутне още едно парченце от кейка към младата жена.

— Защо? — трепна Анета и машинално взе парчето, отхапа. — Защо се интересуваш?

— Ах, просто така! — сви рамене Барбара. — Човек не може да знае...

Анета добросъвестно описа въпросната личност.

— И кога трябваше да ѝ дадеш парите? — продължи разпита Барбара.

— Към десет часа — отрони Анета и учудено я погледна. — Казах ѝ да ме чака към десет в чакалнята на гарата. Какво, да не искаш ти...

— Не, не, нищо не искам! — размаха ръце дребната женичка. — За бога, не си мисли такива работи! Все пак не мислиш ли, че е добре да сме ориентирани за часовете и датите в тази трагикомедия? Ако не можем да помогнем с друго, то поне нека съпреживеем заедно с вас всички фази, отделните действия. Имам богато въображение, нали знаеш. И душа на авантюрист. Жалко, че съм само зрител. С огромно удоволствие бих участвала в представлението.

Анета я погледна с обич, усмихна се.

— Ти отдавна си една от главните героини, скъпа! Без теб нищо нямаше да е възможно. Ти ще сложиш и точката. С толкова неща се нагърби заради нас! С колко неща се натовари, идвайки насам!

— По-добре да не казвам — засмя се Барбара. — Това няма нищо общо с въпроса. Пристигнах жива и здрава, възнамерявам да се прибера по същия начин, натоварена с покупките ти, да се приземя, тъй да се каже, в гората.

— Целуни Фи от мене — прошепна Анета и погледна големия кръгъл часовник на стената. — Мисля, че е време.

Барбара скочи, целуна я бързо, весело помахаша с ръка. А Анета пак се намери във влака, който трябваше да я отведе в родния дом. И пак със същите проблеми, обзета от същите стракове, с каквито пътуваше преди година. Отново тръпнеша пред неизбежната разпавия с баща й, отново се свиваша пред по-силната личност, пред гнева на един човек, който я беше накарал да живее в лъжа. Единствената разлика се състоеше в това, че няма да застане сама пред баща си. Фриц щеше да е до нея. И нямаше защо толкова да трепери. Тръпнещото, радостно чувство затъмняваша всичко друго, гонеше страха, опасенията от евентуален конфликт. Почти не мислеше за конкретната причина, накара я да предприеме това пътуване, за заплахите на Зелма Дирксен. Барбара беше успяла да й внуши увереността, че това е знак на съдбата, Зелма беше изпратена от Провидението, за да ги изтръгне от оплетения в лъжи кръг на съществуването им. Всичко зависеше от нея и Фриц, само от тях. Те трябваше да разсекат възела, да разплетат противоречията и да го направят сравнително безболезнено за всички. Само така можеха да са щастливи и в бъдеще, да се радват един на друг, на обичта на близките си.

Сърцето й се сви от жалост за бащата. Той беше първопричината за този грях. Но пак той със силната си воля бе постигал само доброто на семейството. Не й беше мислил злото, просто отказа да я разбере. Никой не можеше да промени нрава си — нито тя, нито баща й. Особено баща й. Не си представяше той да отстъпи пред нечия воля, нямаше воля по-силна от неговата. Дори ако трябваше да го направи, да отстъпи заради хората, които най-много обичаше — майка й и тя самата. Не, нямаше да е лесно. Само да не стане още по-лошо...

Сърцето й пак се сви на топка. Влакът летеше на север, а нейната мисъл се мяташе сред хаоса на нови и нови възможности, на реални и нереални опасения. И страхът замъгляваша всичко останало.

В същото време госпожа Ангелика нямаше ни най-малка представа какво става с детето ѝ, каква беда е надвиснала над главите им. Тя беше радостно възбудена през целия ден и все поглеждаше часовника. Кога ли ще дойде времето за телефонния разговор с Анета. Живееше вече само с този миг. Усещаше с какво напрежение е изпълнена атмосферата в дома ѝ и сама си знаеше, че часът на истината е близък. Той трябваше да разреши всичките проблеми, в това беше твърдо убедена.

Двамата с Ян бяха пили заедно чай и разговорът, който проведоха, подсказваше, че събитията са узрели, че развръзката е близка. Слава богу, че Фриц, така го наричаше само в мислите си, беше на посещение при болен, иначе до тази пределна откровеност едва ли щеше да се стигне. Докторът си наливаше чаша след чаша чай и се наслаждаваше на почивката.

— Хубаво е да си свободен за следобедния чай — каза ѝ той и запали пура, нещо, което си позволяваше само по празниците. — Да почиваш по средата на седмицата, да си позволиш подобно нещо е...

— Чудесно — допълни с усмивка госпожа Ангелика. — И аз се чувствам някак празнично. Да останеш един час с мен, да прекараме заедно този час е нещо непознато за мен. Досега все бързаше, бързаше.

— Най-хубавото е, че работата не прекъсва, че никой не е оцетен!

— Щастлива съм заради теб, скъпи — не скри задоволството си жената. — Да попаднеш на такъв прилежен помощник! Мисля, че днес такива хора са рядкост.

— Изборът наистина се оказа добър — съгласи се ентусиазирано докторът. — Какво говоря, направо блестящ! Този Лингенер е щастливото изключение за нас. Повярвай ми, така е! Ти го срещаш по-рядко, само по време на обяд или вечеря и тогава той скромно си мълчи. Но аз... аз съм убеден, че той е един човек с много качества.

Госпожа Ангелика подхвърли нещо в смисъл, че младият човек е добре възпитан и се въздържа от друга оценка. Всяка следваща дума можеше да пресече откровенията на нейния сприхав и добър посвоему съпруг. А той трябваше сам да направи заключенията си, щом искаха да се стигне до щастливото признание.

Госпожа Ангелика познаваше добре мъжа си. Пурата и облаците дим, с които се обвиваше, не бяха случайни. Нейният Ян все още се

колебаеше, но нямаше как, щеше да я изненада с нещо съвсем неочаквано.

— Чуй ме, Ангелика! Да... не знам как точно да го кажа, нищо не разбирам от сватосване, но... То си е занимание за стари жени, които нямат друга работа, само че това е особен случай, а ти знаеш, че винаги съм имал определени представи за...

— За какво? — попита с престолено безразличие жената.

— О, небеса, не ме затруднявай толкова! — изчерви се той. — Не знам защо, но понякога схващаш доста трудно.

— Как бих могла да схвана, Ян — оправда се лукаво жената. — Нищо не ми казваш.

— Искам да пишеш още днес на Анета. Тя трябва да си дойде незабавно. Ти ме мислиш за слепец, но и аз забелязах как най-голямата дъщеря на аптекаря прави мили очи на нашия Лингенер. Е, какво, аз да не съм глупак! Да не би да съм глух и да не чувам какви хвалебствени химни пее младата дама за доктора! А и тях си ги бива. Имат пари, имат и три неомъжени дъщери. Докато се обърнем, господин аптекарят ще обзаведе кабинет и доктор Лингенер ще се изправи пред олтара. Е, схвана ли най-после? Ще останем с пръст в устата, Анета също.

Госпожа Ангелика мълчеше. Ако можеше, щеше да го прегърне, да признае всичко, но един вътрешен глас я предупреди да не избързва.

— Ян — подхвърли внимателно, — нали знаеш, че Анета обича друг. Тя е твоя дъщеря и не променя лесно мнението си, нито се отказва от чувствата си.

— Дрън, дрън! — изрази презрението си той. — Едно такова младо създание няма мнение, нито трайни чувства. И аз нямах на нейните години. Ти не беше моята първа любов, но си единствената. А и тя нали не спомена нищо повече за тази връзка. Кой знае колко несериозна е била тази любов? Щеше ли иначе да приключи с изпитите, да работи като вол в клиниката? Не, мила моя, от учене не ѝ е останало време за флирт. Всъщност то си беше само флирт, който детето ни, поради неопитност, взе за любов. Сигурно сама е прозряла колко ненавременна беше женитбата по средата на следването. А и глупакът кандидат се е отказал. Не, свършено е с това! Сега аз говоря за женитба и настоявам тя да си дойде, да се запознае с доктор Лингенер и то колкото може по-бързо.

— Но тя все още не е завършила — напомни кротко госпожа Ангелика. — Положението е същото, тоест все така неподходящо за един годеж. Това ли искаш? Годеж?

— Положението е съвсем различно! — отговори смутен докторът. — Този мъж ми харесва и аз съм сигурен, че с него Анета ще е щастлива. Зная, че...

— Може би и другият е бил подходящ, но ти не позволи поне да го видим.

— Аз и днес съм благодарен на моя създател, че не ми позволи да се размекна тогава, че останах твърд в решението си. Вместо това чудесно момче сега в къщата ни може би щеше да се разпорежда някоя хитра хрътка и да спекулира с практиката ми. Не, бъди щастлива и благодарна, че съдбата беше благосклонна към нас, че ни пощади от подобно зло! Така е, мила. Налей ми сега още една чаша чай и помисли как да извикаш Анета, без да предизвикаш подозрения. Че то, тя си е моя дъщеря и кой знае как...

Той не довърши. Точно в този момент „чудесното момче“ подпря велосипеда си в оградата и попита за господин доктора. И след минута наруши покоя на доктор Йенсен, застана пред него на верандата.

— Извинявайте, моля да ми простите, че наруших почивката ви, но...

— Изобщо не ни пречите, Лингенер — усмихна се сърдечно доктор Йенсен. — Заповядайте, седнете! Ангелика, ще има ли чаша чай и за нашия млад приятел?

— Разбира се, че имам — обади се жената. — Но няма ли да чуеш най-напред какво иска господин Лингенер? Струва ми се, че...

Двамата съзаклятници размениха бърз поглед. В къщата на доктора не биваше да рискуват, но нейните очи така сияеха, че Фриц Лингенер потръпна от радостно предчувствие. Без нито за минута да забравя дълга си на лекар.

— Благодаря ви, госпожо Йенсен, но неми е до чай — каза смирено и погледна към блажено отпусналия се лекар, към колелцата дим, излизащи от пурата му. — Съжалявам, че наруших приятния за вас час, господин докторе, но нямам друг избор. Идвам от Грасхоф. Положението на младата жена никак не е добро. Мисля, че този път ще се наложи да я откараме в болницата. Ще позволите ли да взема колата ви?

— Усложнения ли ще има? — попита доктора и захвърли пурата.
— Няма ли да се справим двамата с вас?

— Изключено, господин докторе. Сам щях да се заема, но Грасхоф и хората му са на полето, колата му не е в движение и... Не можах да чакам линейка, нито да се разправям със старата им майка. Освен това ми се иска да съм в болницата, да обясня на колегата, който ще я поеме. Нали аз съм я наблюдавал!

— Естествено е да го искате, естествено е да вземем и моята кола, не се извинявайте толкова, колега. И аз постъпвам така. Ще дойда с вас. Радвам се, че сте взели това решение и че сте успели да убедите госпожа Грасхоф. И мисля, че сте прав, раждането няма да е толкова леко. Почакайте само за минутка. Ще си взема чантата, не се знае какво може да се случи по пътя.

Госпожа Ангелика използва отсъствието на мъжа си, подаде чашата чай и прошепна:

— Изпий го по-бързо, Фриц! Изглеждаш зле, някак пренапрегнат, блед си като платно. Чаят ще ти се отрази добре.

— Ще мине — усмихна се младият лекар. — Спусках се като луд, все едно, че бях на състезание. А и май се задава буря, толкова е задушно.

— Фриц, имам радостни новини...

— Наистина ли са радостни?

— Абсолютно! Просто няма да повярваш. Толкова съм замаяна от тях, че и аз не мога да ги възприема напълно.

— О, нека да ги чуя — възкликна някак потиснато той.

— Съжалявам, но ще ги отложим за довечера — усмихна се госпожа Ангелика. — Нали ще дойдеш у леля Агнес? Ще можеш ли да се освободиш?

— Предполагам. Ще оставим госпожа Грасхоф, ще отскоча до старческия дом и към девет часа...

— Добре, девет часа. Ще вечеряш при леля Агнес. Мисля, че няма да имаш повече работа. Моят старец се кани да играе кегли, а ни е ще си поприказваме.

— Готов съм!

Фриц Лингенер изпи на една глътка горещия чай и не усети паренето, така го изплаши гласа на доктора. А нямаше защо. Ян Йенсен не беше чул нищо от разговора.

Госпожа Ангелика гледаше след колата, която се насочваше към пазарния площад. Тя махна безгрижно с ръка, колата сви по една уличка и изчезна от погледа. Обхващаше я странно чувство на безпокойство. „Глупости!“ — укори се сама. Нямаше причина за тревога, свикнала беше с тези излизания по никое време, с използването на колата като линейка. Би трябвало да се радва и да обмисля следващия ход на действие след изненадващия разговор, не да си въобразява какво ли не. Сигурно се дължеше на надвисналите облаци, на задуха и приближаващата се буря.

Небето изведнъж стана черно, сля се с морето. Доктор Йенсен сви по коларския път. Бързаше. Едно, че положението с родилката беше сложно, опасно, друго, че искаше колкото се може по-скоро да излезе на главния път, на шосето. И успя. Колата летеше към града, когато над тях се изсипа истински порой, сякаш небосвода се продъни и заля всичко с вода.

— Слава богу, че успяхме да се измъкнем на шосето — промърмори докторът. — При такъв порой щяхме да затънем в калта. Почвата тук е наносна и пътищата наистина стават непроходими. Като нищо можехме да счупим оста... Още не познавате особеностите на нашия край, Лингенер, но и това ще стане.

Младият лекар сви рамене. Направо не вярваше, че преди известно време всичко е било огряно от слънцето, всичко е блестяло, живяло. То изчезна с едно махване на непонятна магическа пръчка. Заливаха ги потоци мътна вода, дърветата се огъваха под напора на вятъра и нямаше нещо, което да не фучи, да не гърми, съска, блъска, святка. Колата сякаш се люлееше, не можеше да устои на силата, пращаща я ту в една, ту в друга страна. Фриц Лингенер бършеше потното чело на стенещата жена, успокояваше я, но и в неговия глас се прокрадваха тревожни нотки. Трябваше вече да са в болницата!

Жената нямаше да издържи дълго, а нямаше как да пришпорва доктора. Сам виждаше, че човекът едва удържа кормилото, бори се с всички сили с бурята.

Все пак пристигнаха. Най-после успяха да предадат ужасената и изтощена от болки жена в други грижовни, компетентни ръце, да разговарят с дежурния лекар, да обяснят състоянието на пациентката и така да спестят време. За бебето, което си беше избрало да се появи на бял свят в този бурен ден.

После пак застанаха под навеса за коли. Водната стена ги отделяше от външния свят, там, където вилнееше стихията.

— Не бива да пътувате точно сега, господин докторе — обади се сестрата от портала. — Останете още малко, поне докато бурята утихне. И след това ще е опасно за шофиране, но... Виджте, няма жив човек по улиците.

Ян Йенсен погледна нерешително към спътника си.

— Какво да правим, Лингенер?

— Вие шофирате, господин докторе, вие трябва да решите.

— Какъв ден е днес? Ах, да, четвъртък! Днес е посещението ви в старческия дом и играта на кегли, която ще пропусна. Отвратително! Колко стана вече? — Той извади часовник от джоба на жилетката си, поклати глава. — Седем! И продължава да вали като из ведро. Няма да спре скоро, ще пътуваме дълго до Кесум, повече от час.

Фриц Лингенер разсеяно кимна. Гледаше намръщеното лице на доктора и си мислеше за добрата вест, която щяха да му кажат. Ако потеглеха веднага, може би щеше да успее да се яви към девет в дома на леля Агнес. И въздъхна облекчено, когато и доктор Йенсен се отказа да чака.

— Няма да ми е за първи път да пътувам в такова време — обърна се той към младия лекар. — Болните не се съобразяват с времето. Бих искал да тръгнем сега, Лингенер.

— Е, няма да е по-зле от идването ни насам — сви рамене младият и любезно се сбогува със сестрата.

— Само дето пътищата са се размекнали и разкаляли още повече — напомни сестрата и се загледа в измореното лице на стария лекар. — И аз съм от тези места, знам как е. Но щом сте решили, пожелавам ви късмет... Не карайте бързо, господин докторе!

Наистина знаеха всичко, познаваха се. Защото сестрата и друг път беше виждала как шофира доктор Йенсен.

Дъждът продължаваше да вали с неизменна сила и към осем часа, когато госпожа Ангелика се канеше да отиде в дома на леля Агнес. Пороят не я притесняваше, бързо щеше да притича през пазарния площад и да се намери в уютния дом на старата дама. Тревожеше се повече за пътниците, но от опит знаеше, че докторът няма да бърза да се прибере в дома си. Нищо нямаше да го спре, да го задържи в града. Само че щеше да остави колата пред клуба на

стрелковия съюз и да вземе участие в играта на кегли. Това беше неговото единствено развлечение и той не го пропускаше. Нямаше спешни обаждания, а и в такива случаи госпожа Ангелика ги насочваше към клуба. Нищо не пречеше на жената да отиде при леля Агнес, да прекара една приятна вечер, да сподели с нея новото настроение на мъжа си, да се посъветва. Нищо, освен глухото безпокойство.

То се усили още повече, защото лелята не я чакаше както обикновено, седнала в люлеещия стол, загледана в телевизора, а стоеше на стълбите и изглеждаше много възбудена.

— Звъняха от Бидерщед, преди малко разговарях с тях — каза задъхано и повлече мократа жена към уютната си стаичка. — Не знам нищо повече, Барбара Лайтнер не пожела да ми каже какво се е случило. Беше ужасно развълнувана. Исква веднага да се обадиш.

— О, боже! — простена с побелели устни госпожа Ангелика. — Анета! Нещо се е случило с детето ми...

Старицата свали мократа наметка от гърба ѝ, настани я на стола пред масичката, подаде телефона и не спря да говори, да успокоява.

— Нямаше смисъл да обяснявам два пъти — долетя далечният глас на Барбара Лайтнер. — Не се притеснявайте напразно, госпожо Йенсен, Анета е здрава, детето също е добре. Само...

Разказът се лееше по телефона, прекъсван от време на време от къси, насечени въпроси. Барбара Лайтнер обясняваше търпеливо, стараяше се да бъде изчерпателна.

— Благодаря ви, много ви благодаря за всичко, което правите за Анета, скъпа Барбара — каза с последни сили госпожа Ангелика. — Трогната съм от грижите ви. Моля предайте моите благодарности и на милия ви съпруг. Надявам се съвсем скоро да засвидетелствам безкрайната си признателност лично. Да, ще посрещнем Анета, ще се погрижа... Права сте, да, да, съвсем права, вече всичко зависи от нас, всичко е в наши ръце... Благодаря ви!

Тя остави слушалката и погледна лелята така, сякаш е сънувала кошмари. После с треперещ глас поиска чаша коняк. Емоционалното напрежение я беше изтощило напълно.

— И двете имаме нужда от него — засмя се старицата и извади шишето, пазено точно за такива случаи. — Преживявам всичко заедно

с вас, значи и аз имам право на нещо по-силничко. А ти разказвай, по-бързо разказвай! И по-свързано, моля те! От самото начало...

Очите ѝ, светли, игриви и все още млади, блестяха и придаваха на покритото със ситни бръчици лице израз на нетърпеливо очакване, на неподправено любопитство. Тя отпиваше с удоволствие от добрия френски коняк и слушаше внимателно. Всичко се отразяваше на лицето ѝ — и тържеството, и възмущението, радостта или злобата. Леля Агнес играеше най-вълнуващата игра в живота си.

— Каква малка обесница! — извика ядосано, щом разказът свърши. — Аз ще се разправа с нея, почакай и ще видиш как ще я подреда. Само да се покаже тук и ще си го получи, ще загуби дар слово, ще се откаже веднъж завинаги от навика си да прави мръсотии. Твърде снизходително се отнесоха при оня случай с нея, не мислиш ли? Съжалиха бедната ѝ майка, само че тя не пожела да разбере. Мога да си представя колко е озлобена и че всичко това за нея ще е нещо като... като разкошен банкет. Имам предвид тази долна особа, изключвам майката, въпреки че и тя можеше да се разправи поне веднъж с дъщеря си. Е, тя иска да предизвика шок, да пусне клюката, да ни злепостави и така да си отмъсти. Само че няма да стане. Браво на Анета, моите уважения за проявената решителност! Постъпила е съвсем правилно. Струва ми се, че и на теб вече е ясно какво е положението. Няма място за страх, за увъртане. Нещата трябва да се кажат открито. О, заслужава си да подлеем вода на Зелма Дирксен! Само да посмее да се яви тук със своята злоба, с нашата тайна, превърната в клюка... Трябва да я изпреварим и ударът да се стовари върху нея. Гневът на обичния ми племенник ще надмине бурята. Знаеш ли с какво удоволствие ще му отворя очите? Той се страхува малко от мен и няма да посмее да се развихри. Нали съм го гледала като майка...

Дългата тирада я умори и тя си наля още една чаша коняк. Госпожа Ангелика също не се отказа от своята порция. И след като отпи голяма глътка, съобщи другата новина. Нямахте защо да хитруват, за да умилостивят Ян Йенсен. Той сам беше стигнал до заключението, че няма да намери по-добър зет и приемник от доктор Фриц Лингенер. И настояваше Анета да се върне...

— Крайно време беше — закиска се лелята, — наистина трябваше да се вразуми. Ама как се е сетил, а? Сам е разбрал, че през

живота си Анета няма да намери по-добър човек от нашия Фриц. Опак човек... Ако беше изслушал дъщеря си преди година, сега щяхме да се радваме и на бебето. Фриц знае ли? Не трябваше ли вече да е тук?

— О, те заминаха за града! Закараха младата госпожа Грасхоф в болницата. Но и аз се питам защо ги няма още... Къде ли се бавят?

Единият сигурно играеше кегли в клуба, но къде ли се бавеше другият? Старият часовник отброи десет удара и двете жени тревожно се спогледаха.

— Стига толкова! — скочи старицата. — Търпението ми се изчерпи! Ще се обадя в старческия дом. Старшата не обича да я безпокоят след десет часа, но ми е все едно. Искам да знам какво става и това е!

Фриц Лингенер изобщо не беше ходил в дома. Там се притесняваха и настроението на двете жени изведнъж спадна. Госпожа Ангелика посегна към телефона, позвъни в стрелковия клуб. Нещата ставаха лоши. Доктор Йенсен също не се беше появил там.

— Започвам сериозно да се тревожа, лельо Агнес — прошепна госпожа Ангелика. — Смяташ ли, че са ги задържали в болницата?

— Възможно е, но е малко вероятно — поклати глава старицата. — В болницата си имат доктори, какво ще правят и нашите там. По-скоро са закъсали някъде по пътя или са ги спрели заради времето...

— Но Ян щеше да ме уведоми! При всички случаи щеше да го направи! Винаги се обажда — възрази по-младата. — Той знае, че съм при теб, Фриц също. Не се сърди, лельо Агнес, но ще се прибера у дома. Трябва да чакам там, у дома.

— Разбира се, че не се сърдя, как бих могла! Не, и аз ще дойда с теб! Нещо ми подсказва, че...

— Да, нещо се е случило... И ти мислиш така.

— Глупости! — сръза я старата дама, стараяйки се да потисне собствения си страх и да успокои племенницата си. — Какво да им се случи? Сигурно са се отбили при някой пациент и изчакват да мине пороя.

— Ян винаги ме информира къде е, лельо Агнес. Ти много добре знаеш това.

— Е, сега не е успял да го направи. Могат да се случат и непредвидени неща, нали? Както и да е, аз ще дойда с теб. Дори и за това, че могат да се обадят от Вюрцбург. Ти трябва да вдигнеш

слушалката, нали? Може да стане така, че да спипаш „милата Зелма“, да я хванеш на местопрестъплението.

— Ох, съвсем бях забравила за нея! — въздъхна госпожа Ангелика. — Леличко, можеш да ме смяташ за много загубена, но в момента Зелма Дирксен изобщо не ме интересува. Мисля само за Ян и Фриц и ужасно се страхувам.

Старата дама също се страхуваше. Тя грабна първата дреха, която попадна в ръцете ѝ и извика на прислужницата да си ляга, да не я чака. Фриц Лингенер беше закъснял за вечерята. Можеше да мине и без нея, само да е жив и здрав, да не се е случило нещо лошо.

Дъждът се изливаше с неотслабваща сила. Беше станало студено. На площада нямаше жива душа. Единствено двете дами, които се бореха с поривите на вятъра и бързаха към докторския дом.

Не бяха успели да свалят мокрите дрехи, бяха още в преддверието, когато телефонът зазвъня. Лина стремително излезе от кухнята, но съпругата на доктора беше по-бърза. Тя вдигна слушалката и след миг се отпусна с болезнен стон на стола, слушалката падна от ръцете ѝ.

— Ангелика! За бога, какво има?

Старицата разтърсваше раменете ѝ, прислужницата изплашено се въртеше край тях, не знаеше с какво да помогне. Подобно нещо никога не се беше случвало с нейната госпожа. Тя ги гледаше като човек, загубил разсъдъка си, устните ѝ мърдаха, но не можеше да произнесе дума.

— Знаех си аз, знаех — промълви накрая, след като я накараха да пийне глътка вода, след като намокриха и без това мокрото ѝ чело. — Така не можеше да продължава... Без усложнения, без... Прекалено ни вървеше, прекалено спокойни бяхме, твърде сигурни в късмета си. О, получихме си го! Да, да — завъртя се и погледна суетящите се край нея жени с широко отворени очи, — злото ни настигна. Ян и Фриц са катастрофирали... Открили ги... и двамата са в болницата. Старшата сестра се обади. Смята, че трябва да съм там. Трябва да тръгна веднага... О, лельо Агнес!

Ужасът беше подкосил краката на старата дама, но духът не можеше да бъде лесно сломен. Тя взе всичко в свои ръце и веднага започна да се разпорежда. Нямаше сили да стане от стола, но само лекото потреперване на гласа издаваше тревогата и потресението ѝ.

— Тръгваме, разбира се, че ще тръгнем веднага. И не се опитвай да ми противоречиш, защото и аз ще дойда с теб. Сега ще се обадя на аптекаря. У тях още светеше. Мета Шефенс сигурно чака завръщането на господина от клуба.

— Защо? Защо ти е точно аптекарят?

— Ами, той ще ни откара. Трудно ще събудим Тярксен, а и неговият раздрънкан фолксваген не вдъхва доверие. Нямаме време за губене.

Наистина нямаха. След секунда леля Агнес вече разговаряше с жената на аптекаря, която не се поколеба да им услужи. Не си направи труда дори да ахка и охка, да разпитва, да се обажда на съпруга си. Обеща да ги чака след пет минути пред дома на доктор Йенсен. Беше решителна жена, щеше да ги откара в болницата, колкото и да вилнееше бурята.

8.

Влакът бавно навлизаше в гарата на окръжния град. Анета нетърпеливо поглеждаше през прозореца, очакваше да я посрещнат. Развиделяваше се и тя можеше да различи големите дъждовни локви по шосето, което се виеше успоредно с линията. Трябва да е имало страхотна буря — реши младата жена, гледайки пречупените клони и обрулените листа по пътя. Беше станало и значително по-хладно. Тя потръпна, загърна се в якето. Много добре знаеше какво става по крайбрежието след пороен дъжд. Но защо никой не я чакаше? Перонът изглеждаше съвсем пуст, ако не се смята дребната фигурка, сгушена до бариерата. Приличаше на леля Агнес. Само че, защо леля Агнес? Какво можеше да прави старата дама на гарата толкова рано? Анета очакваше да види Фриц... Само Фриц, никой друг!

Но трябваше да се задоволи със старицата, която сърдечно я прегърна, целуна я, погали лицето и.

— Лельо, ти? — това беше всичко, което Анета можа да каже, толкова беше изненадана.

— Да, аз — отговори лаконично старицата. — В момента и аз съм достатъчна. Хайде, чака ни такси.

Младата жена мълчаливо я последва. Беше като хипнотизирана от изненадата, безкрайно изморена от дългото нощно пътуване, от безкрайните терзания и вървеше малко сковано до леля си, не бързаше да разпитва. И защо? Вероятно Фриц и баща ѝ бяха при някой болен, това често се случваше. Майка и е трябвало да си остане вкъщи, това също не бе необичайно. Сигурно така е станало. Но защо са затруднявали старицата. Леля ѝ изглеждаше направо съсипана, имаше тъмни кръгове под очите, косата ѝ не беше подредена в нейната съвършена прическа.

— Защо? — попита Анета. — Май са те измъкнали от леглото и са те изпратили да ме посрещнеш...

— Дори не съм лягала — промърмори старата дама и без да обяснява друго, нареди на шофьора да ги откара в болницата.

— Лельо, какво ще правим в болницата? — трепна гласът на Анета. — Там ли ни чака Фриц, работа ли има? Някой от Кесум ли...

— Фриц е в болницата — започна някак неопределено старицата и обясни със запъване. — Баща ти и той... Майка ти е там... Преди малко и аз бях при нея...

— Лельо!

— Съжалявам, детето ми, не исках да стоваря новината върху теб така ненадейно, но все пак трябва да научиш...

Лицето на Анета побледня като платно, очите ѝ застинаха в очакване.

— Анета, успокой се, детето ми! — започна строго леля Агнес, но и нейният глас издайнически трепереше. — По всичко изглежда, че нещата не са толкова лоши. Отначало си мислехме, че...

Старата дама събра цялата си смелост, всичкото дръзновение, на което беше способна и се нагани да заговори. Никак не ѝ беше лесно да стои пред тези изпълнени със страх очи, да слуша:

— Кой е болен, лельо Агнес? Кажи ми най-последно! Татко? Мама... Фриц...

— Баща ти и Фриц са претърпели злополука... С колата...

— О! Тежко ли са ранени?

Шофьорът нервно потръпна, обърна се назад. Тихият вик на младата жена беше покъртителен.

— Казах ти вече — измънка старицата. — Отначало всичко изглеждаше много по-лошо.

— Кажи ми истината, лельо Агнес — настоя Анета. — Кажи ми веднага! Много ли са зле?

— Ами... баща ти... Неговото положение е по-лошо. Сътресение на мозъка, счупвания на разни места, това установиха, докато бях там. Фриц се е измъкнал по-леко, само със счупен крак. Когато тръгнах, вече беше в съзнание, чака те. Да-а, двамата са настанени в една стая, майка ти е при тях.

Анета зарови лице в ръцете си, сподавени ридания разтърсиха тялото ѝ.

— Поплачи си, момичето ми, поплачи, мила — наведе се към нея леля Агнес и погали къдравата, разбъркана коса, — наплачи се сега. После трябва да се овладееш, да се покажеш силна пред майка си.

Нещастната, толкова много преживя тази нощ! Добре, че си тук, твой ред е да я подкрепиш.

Леля Агнес беше умна жена, знаеше какво говори. Знаеше, че госпожа Ангелика има нужда от дъщеря си. Тя успя да се съвземе бързо от шока и все пак присъствието на дъщерята се оказа необходимо. Нещо беше пречупило духа на жената на доктора. Тя се страхуваше да повярва в неизменното им щастие, оптимизмът я беше напуснал.

Само след ден Анета изпрати официална молба за безсрочен отпуск, описвайки уважителните причини за това. От института проявиха разбиране и не се наложи да прекъсва следването си, щеше да се явява само на изпити. Така госпожа Ангелика можеше да стои неотклонно при мъжа си. Фриц Лингенер беше изписан от болницата. Придвижваше се с патерици или подкрепян от Анета, но двамата не затвориха кабинета, не оставиха селото и околността без лекарска помощ.

Имаха много грижи, тревоги и все пак това беше щастливо време за тях. И колко маловажни им изглеждаха предишните тревоги, причината, накарала Анета да тръгне спешно за Кесум. Никой не се сещаше за Зелма Дирксен, нито Анета, нито майка ѝ, нито добрата леля Агнес. Барбара им се обади съобщи за срещата и разговора си с нахалната особа, но те не проявиха кой знае какъв интерес. Много по-важно беше за младите това, че майката на Фриц оставаше в лесничейството и поемаше грижите за малката Фелицита, докато стане възможно вземането ѝ в Кесум или докато Анета се върне в Бидерщед.

Единствено леля Агнес с нейната жадна за романтика душа се опиваше от пъстрата информация и очакваше сензация. Можеше да си го позволи с чиста съвест. Нямахше опасност за живота на Ян Йенсен, трябваше му само по-голямо търпение. Колата беше разбита напълно и с това докторът се примири най-лесно. Не бе така с многобройните рани и с мисълта, че дълго ще лежи в болница, ще се възстановява. Но имаше нещо, което го правеше по-спокоен беше сигурен, че пациентите му не са изоставени. Нали имаше доктор Лингенер, нали неговата Анета си беше дошла! Фриц Лингенер бързо щеше да се оправи и пак можеше да кара кола. А щом той върти волана, нищо нямаше да попречи на доктор Йенсен да седи до него. Ето това беше най-важното.

Принудителното залежаване никак не допадаше на доктора, но той някак се смири и близките му все повече го виждаха в добро настроение. Госпожа Ангелика си даваше вид, че пази тайната му. Тайна, споделена с всички останали, тайна с едногодишна давност, която докторът рано или късно щеше да научи. Оставяха го да се радва, да си въобразява какво ли не и той беше доволен. Нали Анета се върна, нали беше все с доктор Лингенер... Всичко щеше да се уреди и това удовлетворяваше напълно бащата. Не споделяше задоволството си, а и госпожа Ангелика се страхуваше да му разкрие цялата истина, въпреки благоприятното настроение. Щадеше го. Лекуващият лекар ѝ беше казал, че мозъчното сътресение е било тежко, кръвното му бе високо, не искаха да го вълнуват. В един момент едно силно вълнение можеше да се окаже пагубно.

— Всичко уж е наред — оплака се тя веднъж на леля Агнес, — но все още не сме помръднали, нещата си остават в същото положение.

— Аз пък мисля, че има голям напредък — опита да я утеши лелята. — И престани да умуваш. Остави всичко в ръцете на главните действащи лица, те ще се справят. Говорихме си по този въпрос. Щом Фриц се възстанови дотолкова, че да може да излиза, веднага ще посети Ян в болницата и ще разговаря с него по мъжки. Разчитай на това и престани да си мислиш разни глупости.

— Страх ме е... Ян е още толкова...

— Стига — прекъсна я енергично старицата, — не искам да слушам! Ян е добре. Имам очи и виждам, че се поправя. И знаеш ли, той се е променил, станал е някак по-мек, по-сговорчив, дори... да, забелязах, че в някои случаи приема и чуждото мнение, съобразява се.

Това беше така и все пак животът поднесе поредната си изненада. Нещата се развиха не както всички очакваха, не по техния план. Защото бяха забравили превратностите на съдбата и... пренебрегнаха напълно Зелма Дирксен.

Тя наистина беше добре подредена след една напълно неочаквана среща. Но бързо се отърси от шока и вроденото ѝ нахалство взе надмощие, жаждата за мъст се възпламени с нова сила. Бяха я измамили, унизили, направили на глупачка, а подобно нещо Зелма не прощаваше.

Всъщност всичко започна много обнадеждаващо и за двете страни. Вместо Анета пред Зелма Дирксен застана много симпатичен

мъж, облечен в ловен костюм. Той просто седна при нея и я заговори с тон на човек, търсец запознанство. Девојката с готовност се впусна в авантурата, обичаше такива случайни запознанства, а и мъжът беше много приятен, имаше вид на състоятелен човек. Защо да се прави на по-строга? Можеше ли да знае откъде ще дойде късмета. Зелма Дирксен вечно го търсеше, нямаше подходяща връзка в момента и ѝ се щеше да опита. Щеше да се откъсне за малко от новия си познат, да се оправи с Анета и да му посвети цялото си внимание след това. Денят беше щастлив за Зелма Дирксен.

Щастлив, но не с толкова добър край. Защото мъжът изведнъж изостави лекомисления тон и страшно я изплаши с думите, които ѝ каза:

— Дамата от вашия край няма да дойде, напразно я чакате. И изобщо това, което сте намислили няма да стане, нито сега, нито покъсно. Съветвам ви да се приберете. И ако позволите, ще ви дам още един съвет: забравете бързо днешния ден, иначе той ще ви донесе само неприятности! Изнудването се наказва по съдебен ред, а това понякога е доста неприятно, уважаема госпожице. Това е. Ако сте умна, ще си тръгнете веднага, преди да съм решил да откривам къде живеете, за да предам иска на съдията. Не искате призовката да ви очаква, нали?

Да, завършекът на деня наистина беше лош. Приятният мъж, превърнал се внезапно в най-големия враг на Зелма Дирксен, свали небрежно зелената си шапка, поклони се и се отправи към една дребничка дама, която очевидно беше наблюдавала срещата Зелма Дирксен, преживяла през краткия си живот много неприятни ситуации, остана да ги гледа как се отдалечават със зяпнала уста. Това, което ѝ се случи, минаваше всякакви граници!

Тя почти не си спомняше как се е добрала до квартирата си, толкова беше ядосана. Но когато се прибра в стаята си, яростта вече бе изместила всички други чувства. Да попадне така глупашки в клопката на Анета! И този непознат, който така я обърка, че не можа да направи нищо, дори скандал. Защото Зелма Дирксен съвсем не беше толкова невежа по отношение на правните въпроси. Ако не бе неочакваността на нападката и страха, който я връхлетя, по-скоро симпатичният господин можеше да си има работа със съдията за непристойно поведение! Що се отнася до неговите заплахи това си беше чист блъф. А щом е така, то тогава позицията на омразната Анета съвсем не е

добра. Глупачка! Да изпраща някой, който да изплаши Зелма Дирксен. Та те съвсем не я познаваха, о, съвсем не я познаваха!

Идеята, че някой е проявил великодушие и ѝ е дал възможност да се опомни, да не се забърква в по-голяма каша, изобщо не мина през главата ѝ. Там бушуваше друг огън... раждаха се други планове.

Девојката не се обаждаше често на майка си и нямаше представа за случилото се в Кесум, не знаеше, че дъщерята на доктора е там, че работи заедно с новия доктор. Това, че въпросният доктор е съпруг на Анета Йенсен, беше известно само на двама души от селото — госпожа Ангелика и леля Агнес.

Зелма Дирксен беше и не беше подготвена за изненади, предпочиташе тя да ги поднася на хората, готвеше се за тях. Имаше отработени допълнителни часове и след седмица вече можеше да си позволи един по-дълъг уикенд, едно пътуване до Кесум. Планът ѝ беше прост: щеше да се върне в родния край, да взриви бомбата и да се наслади на въздействието ѝ. Кесумци обичаха да злословят и така щеше да е много по-добре, отколкото да пише писмо или да телефонира. Сензацијата си беше сензација и Зелма Дирксен нямаше намерение да я изпуска.

Само че трябваше да променя плановете си още по пътя до дома, в автобуса. Шофьорът Тярксен обичаше да си поприказва и какъвто си беше добряк не се възпротиви, не направи забележка на наконтеното момиче, което най-безцеремонно се настани до него. В първия момент той дори не повярва на очите си. Нима това беше малката Дирксен? Но само след миг новостите вече се сипеха от устата му. Госпожа Дирксен била добре, щяла да се радва на хубавата си дъщеря, всички в селото били здрави, тоест не всички, защото доктор Йенсен катастрофирал и бил в болница...

— В коя болница? — прекъсна го бързо девојката.

— В окръжната, разбира се! Доста е начупен и дълго ще се лекува. А при нас...

Зелма Дирксен престана да слуша. Шофьорът поклати глава. Странно беше това момиче, защо не питаше за майка си!

А тя постъпи още по-странно. Слезе на първата спирка в града — без да дава обяснения, без да помоли да каже нещо на майка ѝ. Тярксен я изпрати с поглед и поклати неодобрително глава. Непредвидимо, при това нахално същество. Присъствието ѝ го

притесняваше, радваше се, че тя не седи вече до него. Нямаше да спомене дума и пред майка ѝ. Какво всъщност можеше да каже? Че дъщеря и изведнъж се е отказала да пътува до Кесум. Нейна си работа, постъпките ѝ не го засягаха. Съжالياваше само бедната жена, която и без това беше преживяла доста неприятности покрай дъщеря си. Кой знае какви ги е намислила пак! По-добре бе майката да не знае. Който посяга към огъня, рано или късно щеше да се опари здравата.

Такава беше философията на шофьора Тярксен. Зелма Дирксен, която напълно го бе забравила, можеше да бъде спокойна — в Кесум нямаше да разберат веднага за пристигането ѝ.

Зелма Дирксен крачеше с бързи крачки към центъра на града и мислено се поздравяваше за добре подхванатия разговор. Информацията беше чудесна и обогатяваше нейния план. Докторът болен! По-добра предпоставка за изпълнение на коварния ѝ план едва ли можеше да съществува. Болен означаваше не толкова страшен. Ян Йенсен нямаше да може да се развилнее в болницата. Той щеше да си получи едно хубаво лекарство. Оставаше само да разучи в коя стая лежи и да помисли как да се вмъкне незабелязано при него. Другото щеше да бъде импровизирано. Тя ги умееше тези работи.

Трябваше само да се подкрепи, да почине малко и да чака часовника да удари осем часа. И хората се оказаха доста услужливи. Упътиха я, показаха ѝ малката градинка, където можеше да поседне и да види своя измислен набързо брат. Да го види, без да направи впечатление, без да ѝ се скарат.

Винаги се намираха потърпевши, които знаеха, можеха да посъветват едно нещастно момиче. Зелма Дирксен играеше прекрасно ролята си, наблюдаваше зорко входа на болницата, където бяха спрени две линейки и чакаше сгодния случай. Изведнъж очите ѝ светнаха. По тесния път, водещ към някакъв страничен вход, се движеше бавно кола за доставки на газирани напитки. Решението беше взето моментално. Девойката скочи и се затича към колата. Спря там точно в момента, когато шофьорът излизаше от кабината и сладко се усмихна.

— Моля ви — прошепна обещаващо, — моля ви, вземете ме с вас в болницата. Закъснях малко, а старшата в кухнята вдига страшна олелия, ако нещо не върви според нейните указания. Моля ви! Ако успея да се промъкна край пропуска, ще избегна страшна буря.

Младият мъж гледаше със симпатия смутеното момиче, очите му блестяха. Значи и такива красавици работеха в болницата. Не беше забелязал подобно нещо досега. Тази бе по-особена, по-атраaktivна, сигурно съвсем нова. Защо да не ѝ послужи.

— Добре, госпожице — съгласи се с широка усмивка той. — Вървете след мен, гърбът ми е широк, ще ви скрия.

— О, аз също ще ви помогна! — извика Зелма и без да се замисля грабна една каса с шишета. — Накъде да вървя?

— Все надолу по коридора — отговори шофьорът. — Не сте ли научили още как се влиза в стопанското крило? Не съм ви виждал досега.

Девойката гледаше след една сестра, която се отдалечаваше и беше някак разсеяна.

— Отскоро съм тук...

— О, значи не познавате никой, така ли?

— Не, почти никой — промърмори тя и кой знае защо подаде ръка. — Трябва да вървя, докато не са ме хванали. Много ви благодаря.

— Казвам се Клаус Хинрикс — задържа ръката ѝ шофьорът. — Довечера, в шест часа, ще бъда пак тук. Ако искате... И аз не познавам много хора.

Тя неопределено поклати глава и затича по стълбите. Бързаше да свърши работата си. За срещата можеше да помисли по-късно.

Доктор Йенсен се подготвяше за утринната визитация. Чувстваше се отлично и чакаше с нетърпение колегите си, които да поразсеят малко скуката. Надяваше се да чуе най-после и дългоочакваното решение за изписване. Нямаше причини да го държат повече в болница. От мозъчното сътресение не бе останала и следа, счупената ключица и китката бяха в гипс и не му пречеха толкова. Оставаха някакви мъгляви смущения в кръвообращението, високото кръвно налягане, но нямаше защо да го задържат заради тях. Можеше да се наблюдава и сам, освен това в дома му имаше и друг лекар. Дори двама, които щяха да се грижат за него.

Доктор Йенсен се беше събудил с надеждата, че ще чуе точно това от колегите си. Знаеше, че няма да се възстанови бързо, че ще трябва да почива и да се пази и си обещава да постъпва точно така. В душевното състояние, в което се намираще, това не му изглеждаше голямо изпитание и той въобще не бързаше да се захваща за работа.

Не, Ян Йенсен не очакваше удара, който щеше да му поднесе Зелма Дирксен. Лежеше си кротко на леглото, доволен от закуската и четеше вестник, когато вратата се отвори. Беше се загледал навън, наслаждаваше се на свежия въздух, идващ от отворения прозорец и в първия момент не разбра кой влиза в стаята. Не се и обърна, защото предположи, че е някоя от сестрите, която прибира съдовете от закуската и оглежда дали всичко е в ред за визитацията. После му се видя неучтиво да не поздрави сестрата и направо подскочи от изненада. Какво беше това чудо, изправено пред леглото му? Някоя нова помощничка в отделението? Доста бе разкрасена за такава работа. Това му мина през ума, спомни си оплакванията на старшата сестра, че трудно намират помощен персонал и поклати глава. Издокараното същество се беше вторачило в него и мълчеше. Чак тогава нещо в главата му просветна. Старшата сестра нямаше да пусне в болнична стая момиче в подобно облекло...

— Господин доктор Йенсен — започна съществото, а докторът рязко поклати глава.

— Оставете, нямам нужда от нищо — каза сърдито. — Не съм привършил със закуската. Ще позвъня след малко. Вървете си, моля.

Беше ядосан. Щеше да си поговори със старшата сестра, да й каже няколко думички по отношение подбора на кадрите.

— Не съм дошла, за да прибирам съдовете ви — заяви нагло съществото и го погледна право в очите. — Не ме ли помните, господин Йенсен? Вие причинихте много зло на Зелма Дирксен, но аз не мога да бъда страничен наблюдател и да гледам какво се върши зад гърба ви. Лъжат ви жестоко, господин докторе, затова реших да ви разкрия цялата...

— Много ви благодаря, Зелма, за усилията да ме осведомите, но не си заслужава. — Лицето на доктора бавно жълтееше, той говореше с мъка. — Знам, че доброто ви дело не е продиктувано от добро сърце, а е плод само на подлостта, затова се отказвам от информацията ви, колкото и важна да е тя. Моля, напуснете веднага стаята ми.

Очите на възрастния мъж мятаха мълнии, здравата ръка сочеше вратата.

— Да не сте посмяла да се появявате повече тук!

— Аз нямам намерение да излизам! — заяви Зелма Дирксен, повикала отново безочieto и наглостта на помощ. — Не съм си

правила труда да проникна тук, за да ме изгоните така бързо, няма да стане. Не и преди да ви кажа това, което имам да ви казвам.

— Вън! — изрева доктор Йенсен и се наведе встрани, за да достигне бутона на звънеца.

С един скок момичето го изпревари, изтръгна жицата от контакта и я размаха тържествуващо. Лицето ѝ беше почервенияло, разумът я бе напуснал. Размахваше жицата и крещеше:

— Вашата дъщеря има дете! Да, вашата ненагледна Анета е родила копеле!

Радваше се, изпитваше огромна наслада да гледа как се променя лицето на доктор Йенсен, как бавно осъзнава истината и мъката се отразява в очите му. А на него му трябваше само миг, за да стигне до истинското прозрение и да осъзнае крещящата необходимост да се овладее, да не позволи на това озлобено момиче да забележи, че сърцето му биеше бясно. И нещо по-силно от него го хвърли напред, здравата ръка се протегна към звънеца. Зелма Дирксен беше подготвена. Очакваше реакцията и изпитваше безумна наслада да види доктора объркан, нещастен. Хилеше се злобно в лицето му и не разбра как жицата беше изтръгната от ръцете ѝ, как и по какъв начин бе включена. Чу само силния звън и отправи див поглед към мъжа, чието лице ставаше все по-червено, а тялото му бавно, много бавно падаше назад. Тя вече бягаше. Блъсна се в една сестра, която тичаше по коридора към стаята, откъдето я бяха извикали. Продължи да бяга. Не чуваше виковете, не виждаше нищо, освен безкрайните коридори пред себе си. И дойде на себе си чак когато слънчевата светлина я заслепи. За момент остана като вкопана на място, после със залитане се понесе към пейката в малката, запустяла градинка пред болницата. Същата, на която беше стояла и преди. Бе опустошена напълно. Не изпитваше нито гняв, нито омраза, нито страх, не изпитваше нищо. Не забелязваше как слънцето се издига все по-високо в небето, не обръщаше внимание на хората, които вървяха край нея и любопитно я поглеждаха. Не си даваше сметка и за това, което става със самата нея. Изведнъж осъзна, че я боли душата, че е безкрайно самотна. Нямахше човек, който да си спомня за нея с добро чувство. Навсякъде сееше само зло. Дори и майка ѝ не правеше изключение. А това беше ужасно, изведнъж се оказа ужасно.

Не помнеше колко е стояла на пейката. Погледна машинално часовника си и с изненада установи, че минава три часа. Искаше ѝ се да стане, да тръгне към гарата, да отпътува веднага. Каква работа имаше тук, в болницата. В този град. В Кесум? Всичко беше безсмислено, всичките ѝ усилия! Анета, докторът, жена му, всички те принадлежаха към един друг свят, от който тя сама се беше изключила. Горчива констатация, но нямаше как да избяга и от нея. Огънят най-после я бе изгорил...

Не, от пепелта към нея поглеждаха две доверчиви очи, усмихваха се. Очите на мъжа, който ѝ беше и смогнал да се вмъкне в болницата. Те като по чудо успокояваха, вдъхваха малка надежда. Не помнеше името му, но той беше казал, че ще я чака в шест часа пред болницата. Мъжът, който не знаеше нищо за нея. Мъжът, който може би щеше да ѝ помогне...

Нещо в нея се събуди. Тя изрови от голямата си чанта огледалце и гребен. Как само изглеждаше! Червена, разбъркана коса, размазан грим... Ръцете и трепереха, опитваха да върнат нещо от стария фалшив блясък и не можеха. Но краката вече я държаха по-здраво. Имаше намерение да отиде до гарата и да види разписанието. После щеше да се върне пред болницата. Ако, разбира се, някой влак не тръгваше веднага на юг...

9.

Анета и Фриц чакаха с нетърпение новия ден. Денят, когато бащата щеше да се прибере в своя дом, денят, когато и техния живот щеше да се промени. Това им беше пределно ясно отдавна и отдавна очакваха този ден, за да разкрият истината, да помолят за прошка, да поискат една закъсняла благословия. Така бяха решили, но не казваха на майката, за да не я вълнуват още повече. Смятаха това да стане в деня на изписването, преди всички да се приберат в дома, където щяха да живеят заедно. И, разбира се, ако състоянието на бащата позволяваше една такава изненада.

Двамата убедиха госпожа Ангелика да легне, да почине малко и почти веднага се измъкнаха. Бързаха за града, за болницата.

Анета шофираше бавно и все пак стигнаха преди три часа. Знаеха, че няма да ги пуснат веднага, макар че бяха колеги, а и не направиха опит да нарушат с нещо болничните правила. Колата беше оставена на паркинга отпред и те решиха да се поразходят малко в болничния парк. Така чакането нямаше да е толкова мъчително. Фриц сложи ръка на раменете на жена си, тя го прегърна през кръста. Бяха смешна двойка, която направо пълзеше по алеята и почиваше на всяка крачка. Анета не позволяваше по-бързо движение. А и Фриц не напираше толкова, бяха свалили гипса, кракът го болеше, въпреки стегнатата превръзка. Освен това беше много притеснен. Усещаше, че и Анета изпитва страх пред предстоящото, но нищо не каза. Говореха за какво ли не, само не за това, което ги вълнуваше, тежеше на душата им.

Една пейка ги примамва да седнат, Фриц протегна болния крак напред и привлече младата жена в обятията си. Тя склони глава на рамото му. И двамата изпитваха странно чувство. Бяха попаднали на тихо, уединено място и ги вълнуваха отдавна не споделяни чувства. Мъжките ръце все по-силно притискаха жената към гърдите, устните жадно целуваха лицето ѝ търсеха други устни и не се насищаха. Сякаш бяха съвсем сами на света. Сякаш не съществуваха едни други очи,

които не се откъсваха от влюбената двойка, наблюдаваха ги от отворения прозорец на първия етаж.

— Мисля, че стана три часа — прошепна по едно време Анета и нежно се освободи от прегръдките на мъжа си. После се усмихна окуражаващо. — Налудувахме се, скъпи, нацелувахме се и може би станяхме по-смели. Аз поне се чувствам така. Да вървим, Фриц! Каквото има да става, ще стане... След четвърт час ще сме наясно. И каквото дойде, добро или зло, ще го приемем. Хайде, скъпи!

Тя помогна на Фриц да стане, притисна се до него и така, без да се крият, като истински влюбени, двамата изминаха късото разстояние до сградата. Очите, които ги следяха, бяха изчезнали.

Анета първа подаде глава през вратата. След това решително хвана мъжката ръка и двамата с Фриц се намериха в пета стая. За да замръзнат на място.

— Татко! — възкликна дъщерята. — Ти си станал!

Доктор Йенсен беше застанал с гръб към прозореца, светлината падаше косо върху лицето му и те не можеха да видят изражението му, поне в първия миг.

— Да, станах — засмя се той. — От тази сутрин вече съм на крак. Време е, искам да се прибера у дома. А вие елате по-близо до мен, седнете.

Анета беше изумена. Баща ѝ говореше толкова меко, канеше ги да седнат на креслата край кръглата масичка и изглеждаше някак разчувстван, развълнуван. Никога не го беше виждала в такова състояние.

— Татко! — прошепна тя, повтори по-високо. — О, татко!

— Много време ви беше нужно, за да прокарате път към мен, нали? — проговори с мъка той.

Анета изтръпна. Прозорецът! Тази мисъл мина през главата и тя усети как трепери. Баща ѝ е стоял край прозореца, гледал е навън, към градината, видял ги е...

— Няма да крещя — обеща с усмивка докторът, прочел мислите на дъщеря си. — Разбрах някои неща и наблюдението всъщност не ми беше необходимо, за да отгатна останалото. То ми помогна само като потвърждение.

Гледаше ги. Виждаше колко са смутени, как здраво се вплитат ръцете им и се усмихваше с добра, щастлива, прощаваща усмивка.

Очите му се насочиха към Фриц, който стана червен, после към дъщеря му и пак към младия мъж. Изглеждаше щастлив, омиротворен и някак като нов.

— Не искам да ви откъсвам един от друг — каза им през смях. — Но не искам и да ме оставяте сам. Ще седнете сега при мен и ще ми разкажете всичко от начало до края, цялата невероятна история, която аз започнах.

— Татко!

Анета пусна ръката на мъжа си и падна на колене. Доктор Йенсен погали къдравата и глава и погледна към Фриц Лингенер, който все още стоеше подпрян на стената.

— Какво да правим, такива са жените — намигна хитро. — Помагат на мъжа да забърка кашата, а след това го оставят сам да се оправя. Седни най-после, момчето ми. Хайде и ти, мила — вдигна дъщеря си, настани я на креслото. — Така, готови сме за старт. Кой ще започне пръв?

— Господин доктор Йенсен — проговори сковано младият мъж, — тъй като знаете достатъчно, мога единствено да помоля за вашата прошка...

— И аз също — прошепна Анета.

— Аз отдавна съм простил — смути се докторът. — Какво говоря, това стана само преди няколко часа! Как стана това ще ви кажа по-късно, а и не е толкова важно. Все пак добре, че стана, защото имаше опасност възгледите ми да не се променят. Говоря сериозно, деца. Аз съм стар човек, но не толкова стар, че да не разбере собствените си заблуди. Трябваше ми един малък тласък...

— Татко, не говори така, моля те! — разплака се Анета. — Ние сме виновни и ако ти ни простиш...

— Хайде да не говорим повече за това — спря я доктор Йенсен. — Не е необходимо, а и не ни подхожда. Ще ми кажете ли сега как се казва внучето ми?

— Господин докторе!

— Татко!

Младите извикаха в един глас. Бяха приели, че им прощават за женитбата, за любовта, но смятаха, че най-тежкото тепърва предстои, а се оказа, че и то е известно, простено.

— Скъпи Фриц — забавляваше се искрено по-възрастният мъж, — не си ли разбрал още, че не ти остава нищо друго, освен да ме признаеш като баща? И тежко ти, ако не влезеш в релсите! Бедната ми жена и бедната ми дъщеря имат какво да ти разкажат, на какво да те научат.

Най-после по лицето на доктор Фриц Лингенер се появи плаха усмивка. Той въздъхна дълбоко и несигурно произнесе:

— Фелицита. Нашата дъщеря се казва Фелицита. Нарекохме я така, защото името означава щастие, а раждането ѝ беше истинско щастие за нас.

— Тя има твоите очи, татко — допълни с треперещ глас Анета. — Толкова ми се иска да ви я покажа! Едва ще дочакам деня, когато ще си я вземем, Фи прилича много на теб, на майка...

— Ах, да, майка!

— Тя не можеше да постъпи по друг начин, татко — погледна го умолително младата жена. — Тя и леля Агнес толкова ни помогнаха. Без тях щяхме да сме съвсем изоставени.

— Защото жестокият и самовлюбен баща не можа да разбере дъщеря си преди една година, да забележи...

— Ти просто не разбра, че аз никога нямаше да се откажа от Фриц. В това отношение ние двамата си приличаме, татко. И аз държа на това, което съм решила, което съм сметнала, че е правилно.

— Дано и в живота да запазиш този ясен поглед, дъщеричке — пожела весело бащата и постави като за благослов ръцете си върху нейната глава. — Искам да си щастлива. Вие двамата сами извоювахте щастията си. А сега — добави с привидна строгост, — да приключим веднъж завинаги с предисловието. Преминвайте към изложението... Искам да чуя всичко.

Той се облегна удобно назад. Неговите деца се готвеха за своята изповед...

Издание:

Мария Тройберг. Таен брак

Немска. Първо издание

ИК „Боивест“, Пловдив, 1994

ISBN: 954-548-007-5

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.